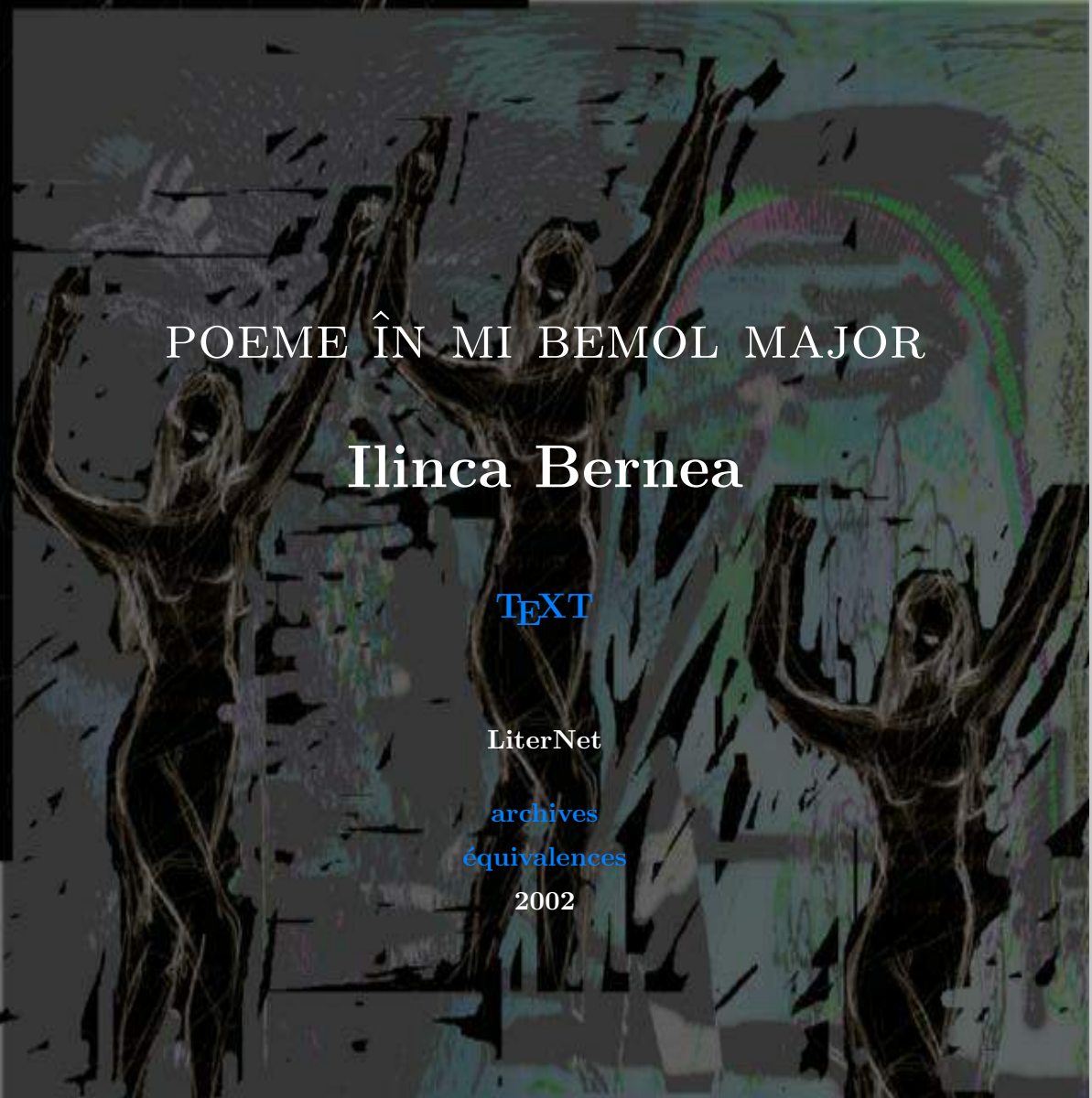

POEME ÎN MI BEMOL MAJOR

Ilinca Bernea

TEXT

LiterNet

archives

équivalences

2002

present edition: Adrian Rezuş (ed.)

© 2002 Ilinca Mihaela Dobrescu (Bucharest) [text]
© 2002 Editura LiterNet (Bucharest) [isbn 973-85739-6-3]
© 2002 Andana Călinescu (Bucharest) [cover *Grădina muzelor*]
© 2002 Daniel Chiribeş (Bucharest) & the author [graphics]
© 2002 Răzvan Penescu (Bucharest) [issue editor]
© 2002 équivalences [pdfLaTeX – pdf/screen]

This electronic edition is a *non-profit* publication produced by pdfTeX14.h [© 2001 Hàn Thế Thành] & **created by** LaTeX 2ε with hyperref & pdf/screen

LaTeX 2ε © 1993–2001 the LaTeX3 project team *et al.*
hyperref © 1995–2001 Sebastian Rahtz
pdf/screen © 2001 Adrian Rezuş [based on pdfscreen]
pdfscreen © 1999–2001 C. V. Radhakrishnan

typeset by romanianTeX © 1994–2001 Adrian Rezuş
printed in the netherlands – July 22, 2002

Ilinca Bernea

Poeme în mi bemol major 2002

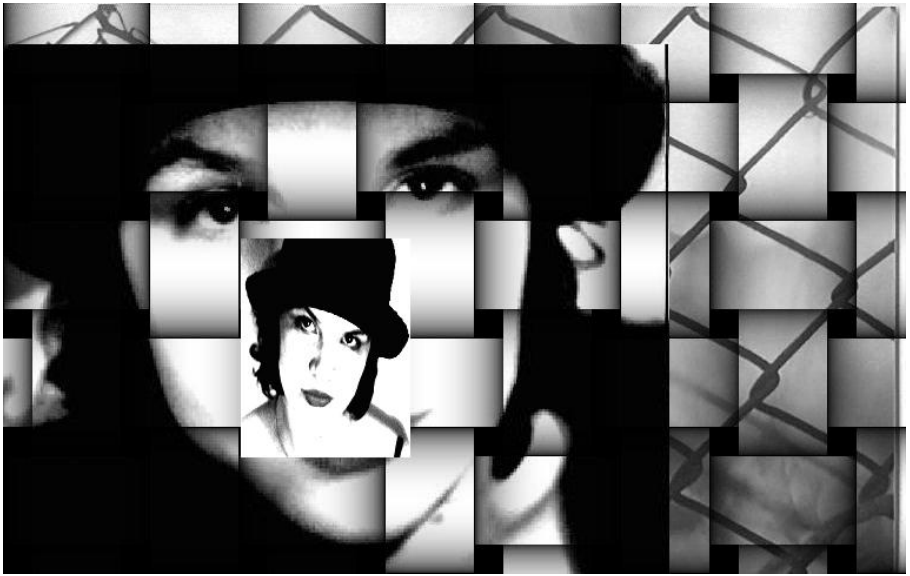

Măştile adevărului

Înmormântarea

În ce văgăună adâncă la rădăcina cărui copac mă vor îngropa
Sub aripa cui mă vor ascunde cuvintele
Unde mă vor purta pe umeri ca pe un mort al nimănui
Cu mersul lor de cioclu uşor înclinat într-o parte
Dansând lăsând urme în noroiul călduţ al vieţii mele
Rămasă nesemnată...

Poemele pe care mi le spune vântul

Mă proptisem în geam şi ascultam cum îmbătrânesc
Afară primăvara trecea cu regimentul ei de cavalerie
Vestind din goarne un fragment de închipuire

Desigur când va suna ceasul acela fără limbi
Am să fiu gata ambalată parfumată
La urma urmelor viaţa durează atâta cât să poţi muri de bunăvoie
(mă înfruptam din delicatesele paradoxului)
Dar uneori mi se făcea o frică...

Încă îmi bătea inima în ritm de tango
Încă mai aşteptam să-mi bată primăvara la uşă
Lumea îşi făcea de cap în altă parte

De fapt muream puţin câte puţin...

Seara îmi lingeam rănile pe care singură mi le-am făcut cu mâna altora

Îmi contemplam singurătatea pe care mi-au ales-o alţii cu
mâna mea
Mi se încolăcea de gât şi improvizam împreună paşi de
dans nupţial
Într-un petec de cer într-o verighetă desperecheată
Pe când toţi ceilalţi dănţuiau frenetic în cercurile lor
de foc
Apoi mă prăbuşeam cu braţele ridicate către
Steaua Polară şi alte himere pierdute

Mă pomeneam scormonind cu un beţişor de argint prin
soba îngheţată
Scoteam la iveală aproape fără ştire relicvele melancoliei
În golul clipei se căscau fântâni
Lumea îşi desfăşura alături activitatea ei de zână rea
Mă copleşea o febră de-a dreptul ritualică
Luând cina cu singurătatea şi gudurându-mă de ea
Ca de-o împlinire pe care n-am apucat s-o doresc
Muşcînd cu poftă amară dintr-un colţ
de pâine galbenă sau vineţie...

Un manuscris găsit sub gheţuri

Acela care se îmbrăţişa cu pământul şi surâdea pietrelor
până la disperare
Acela care scormonea în noapte după amprentele focului
în timp ce marile ninsori se prăbuşeau peste el
Acela trebuia să fie fericit

Undeva de cealaltă parte a soarelui scheletul zărilor se
sfărâma
Câteva voci (poate de lebădă) se auzeau apoi se îngropau
sub ecouri
Acolo, la limita depărtării, o mână-i făcea semne, dispărea
Apele liniştii îngheţau

Dintr-un alt ţurţure, cenuşiu, picurau clipele întunecate
Dar el continua să surâdă cutremurat de vedenii
El continua să fie fericit

Lumina plângea în zdrenţe pe la porţile altora
Pe când el scria într-un ziar de noapte: „mi-e dor de tot
ce nu există“
Câteva păsări îi duceau în plisc alinarea promisă
Cerul se surpa şi cădea peste ele
peste El
Care trebuia cu tot dinadinsul să fie fericit...

Balada unui câine mort

poem scris în memoria celui care a fost LEU'
şi a tronat ani de zile în staţia Aliorului de troleu
(1996)

Există oameni care se răstignesc singuri
există păsări sinucigaşe
există iubiri cu care îndrăgostiţii îşi taie venele

Pe undeva pe-aproape e un câine mort pe care nu-l
îngroapă nimeni
stă ghemuit în strana ierbii, în pântecul toamnei
pesemne doarme dus, dar îi e foame ştiu sigur...

Îl văd hălăduind prin tunelele somnului meu
pribeag şi hămesit cu aşchii de sânge pe bot

Ne întâlnim în catacombele visului şi ne privim lung în
ochi
îmi dă târcoale tiptil, la început mă înconjoară de trei ori
din blană îi curg umbre şi cenuşă

îmi face semne într-o limbă pe care doar în somn o înţeleg

În Rocada asta sălăşluiesc ecouri
Îmi sfârâie oasele cu subînţeles
Există păsări sinucigaşe
Există flori care se ofilesc de ură

Cum mă trezesc vorbesc cu gunoierii să-l îngroape
mă duc în oglindă să aprind lumânări
îl priveghez pe LEU' de departe ca pe un frate geamăn
pierdut

Lumina se topeşte şi mă întreb cine mai sunt
coşciugul viu al unui câine mort îmi răspunde ecoul
mi se taie picioarele de frică

acopăr oglinda c-o cârpă şi-o îngrop adânc în pământ
mă duc până la colţul străzii să verific
LEU' e tot acolo numai eu îl văd

Stă ghemuit în pântecul toamnei şi latră fără sunet
e acoperit tot cu frunze
e foarte greu de recunoscut
mă gândesc: poate că nici măcar nu e el
în fiecare zi o fi alt câine
nici morţii nu sunt întodeauna aceiaşi...

Nu îndrăzneam să-l ating nici în somn
LEU' mă fixa tragic mârâind: „nu-ţi fie frică“...

Şi mă trezeam icnind înspăimântată mă scuturam de cenuşă
ieşeam fugind în stradă la întâlnire
LEU' mă aştepta la colţ întotdeauna tăcut

Numai pământul scheuna sub el
Există păsări sinucigaşe
Există iubiri cu care îndrăgostiţii îşi taie venele
Există...

Măştile adevărului

Măştile adevărului ne împietresc pe feţe

Agonizăm în beciurile dragostei şi revenim orbiţi şi
descompuşi
ce mai contează care-i adevărul, cât de frumoşi eram cât
de senini
măştile adevărului ne învaţă să minţim
să ne aruncăm în braţele neantului

Nimic nu ne poate salva din deşertul dorinţei
suntem prizonierii destinului anonim
nu timpul vindecă, noi lingem mâinile timpului

Oricât de aproape am fi nu suntem niciodată împreună
dar nici îndeajuns de singuri încât să putem da de gustul
uitării

ne prăpădim târându-ne prin beciurile dragostei
după fantoma unui cântec după surâsul unui parfum

Striviţi de amintirea vieţii neîntâmplate

Măştile adevărului se preschimbă-n himere
Himerele devin una cu adevărul

Un urlet dens ca o descărcare electrică
dă drumul lacrimilor să inunde pământul

O linişte ca de început de lume
se aşterne în urma tăcerilor noastre
şi nu mai răzbate prin ziduri
decât freamătul mut al melancoliei
scâncetul ei de copil părăsit
la răscrucea dintre nebunie şi moarte.

Ritualul Dezgheţului

Începea Ritualul Dezgheţului
Amurgul îşi rostea liturghia prin ganguri
Cerul se deplasa în Insulele Canare
Sfinţii alergau care-ncotro prin grădinile publice
Invadau pieţele, plăjile, cafenelele
Oferind la un preţ spectaculos miracole de contrabandă

Era sărbătoarea dezgheţului, AVE
Socrate sprijinea un şezlong şi sorbea limonadă
Tutankhamon acorda interviuri cu o mină absentă
Scuturând melancolic nişte plete de catifea
Luna alăpta pruncii pe când părinţii se înecau
În mlaştini de absint şi de cafea

Trubadurii cârpeau orizontul cu veşnicii efemere
Gângureau metafizic laolaltă cu verbele:
Suntem întruchiparea perfectă a unui timp imperfect

Era o Epocă a Dezgheţului se îmbălsămau zilele, cartierele,
gropile, gările

Cuvintele năşteau tunele aeriene
Doar Anotimpul mumie pictat în ferestre scâncea înfiorat
Simţind vecinătatea zăpezilor latente...

Stană de piatră

Seninătate dureroasă
clipe care se prefac în clipe
pietre care nasc iarăşi pietre
fluturi care redevin omizi
frunze care nu cad niciodată,
ci zboară care-ncotro prin sufletul copacului

Nu mă mai pot ajunge din urmă
sunt aruncată undeva înaintea mea ca o ghiulea
şi încă undeva în urmă, fugind de mine în interiorul meu

Am devenit stană de piatră într-un timp fără amprente.

Another dream

Julieta se dezbrăca în şoaptă
Se scufunda tăcută în mare
Urmele paşilor ei iscăliţi pe nisip comentau:
Romeo s-a înecat şi el însă în altă poveste.

Neîntâmplatele vieţi

Aici printre butoaiele pline cu apă de ploaie
printre biserici de praf şi tramvaie
ne ducem ireala viaţă de azi pe mâine
ne-o zdruncinăm de pe-un picior pe altul

Undeva iubiţii noştri dispăruţii morţii neîntâlniţii noştri
îşi duc ireala povară ca pe-un lemn putred în spate
între singurătatea de ieri şi singurătatea de mâine
mărşăluiesc fantomele dorinţei

Aici fiecare are soarele lui
fiecare are o droaie de răsărituri şi apusuri în groapa de la
capătul cerului

Aici printre claxoane şi butelii printre iluzii şi tramvaie
a plâns acum o mie de ani un copil
şi tot aici noi doi ne-am lăsat ninşi de zăpada din al nouălea
cer

pe urmă te-a luat vîntul
eu am plecat cu ultimul metrou

Vremuri oarbe înfulecă oasele clipelor duse

Va trebui să mai murim o vreme să mai dormim să mai
uităm ceva
Va trebui să îndurăm un timp gustul de praf şi de cenuşă
Ceasul târziu, claxoanele, noroiul
şi irealele voci neauzitele veşti neîntâlnitele chipuri

Neîntâmplatele vieţi
Urmărindu-ne la tot pasul.

Mi-e frică de oglinzi

Privirile mele călătoresc pe un drum care nu duce nicăieri
Căutând disperate să se adăpostească sub pleoapele
altcuiva
Mi-e frică de oglinzi

Stau faţă-n faţă
Cu un Dumnezeu pribeag şi singur
Şi plângem amândoi în gol
De mila indiferenţei care ne macină

Suntem legaţi amândoi cu aceeaşi iluzorie frânghie
Şi ne agăţăm de-aceeaşi stâncă inexistentă.

Dreptul la durere

Caldarâmul avea reflexii de prapur secret
Câţiva morţi desenau semnul crucii
Cu vârful inimii subţiat redevenit penel
Strângându-şi în pumni rămăşiţele vocii

Veniseră mulţi să-i ridice
Să-i chestioneze în legătură cu sângele
Cu murdărirea străzii abia curăţate
Veniseră să-i închidă în locuri special amenajate

Lăsaţi-i acolo vă strig
Lăsaţi lumina cât mai la vedere
Nu ne furaţi şi cel din urmă combustibil
Dreptul vital la durere
Daţi-ne morţii să-i împodobim
Cu frunzele dorinţelor, cu toamna din astre
Să-i trimitem la groapă îmbarcaţi
La bordul viselor noastre.

Un portret al tristeţii

Uneori se întâmplă să sculptăm
În aluatul clipelor un contur
Un portret al tristeţii
Copia jalnică a îngerilor
Care ar fi trebuit să fim.

Cenuşa

Mi se înmoaie genunchii cuvintele mi se întunecă
Apele amintirii se tulbură, flux şi reflux ale singurătăţii
O casă în care ard de vii toţi oamenii care-au trecut prin mine

Cenuşă de suflet
Cenuşa lacrimilor neplânse
Cenuşa somnului nedormit
Cenuşa timpului neiubit
Cenuşa zborului nezburat
Cenuşa luminii din gând
Cenuşa aducerii aminte...

Piatra erotică

Duhul Iernii

Se spune că anotimpurile revin
Se spune că unele ceasuri merg în sens invers acelor de ceas
S-a întors la mine iarna care-a trecut
Chiar şi aceste cuvinte le-am mai rostit odată
Sub cearcănul serii în aerul tremurat
Sau poate că tu le-ai rostit sau poate mi s-a părut

Te simt cum aluneci lunatic şi trist
Prin ochii iernii ca un vis de vară
Nu vreau să mai aud cum trece timpul
Vechile lacrimi s-au prefăcut în icoane

Şi în puterea nopţii ne desprindem de lucruri
Începem opera de restaurare

Iarna îşi repetă ca o flaşnetă înfriguratul cântec
Şi aceleaşi ninsori nesfârşite cad între noi

Dă-mi stetoscopul să aud ce muzică mai mocneşte în tine...

Sunetele se varsă în beznele în care se petrece mişcarea
lentă a lumilor
În noile lămpi e lumină bătrână
Trece Duhovnicul cu un vraf de poeme în mână
Ne înapoiază stările pierdute, fostele partituri ale iubirii

Clipele îndepărtate se întorc ca păsările migratoare
Prin puterea nopţii ne retragem în podul palmelor
Şi-n sihăstria tainei noastre ne jucăm de-a nemuritorii

Afară oasele lumii troznesc şi îngână o muzică deşartă
O spaimă fără obiect clatină zidurile
Clatină cerul
Clatină timpul
Zările, şubrede, se prăbuşesc

Dar în puterea nopţii Duhul Iernii ne umple de cântece
Există ceasuri care bat în amintire
Strânge-mă tare în braţe cine ştie câtă poveste ne-a mai
rămas
Cine ştie ce vânt o să ne despartă
Ce crivăţ o să ne îngheţe
Ce stele se vor stinge în sfeşnicele noastre
Ce anotimp hain ne va jefui de cântece, de ninsori
Ţine-mă-n braţe, ţine-mă-n vis

Să aşteptăm cuminţi să se oprească singur ceasul
Să aşteptăm în podul palmelor, în chilia iubirii
Să ne găsească răsăritul de pe urmă
Dormind cu capetele sprijinite de harpă.

Pustnicul

Ţi-am aruncat un trup străin peste gânduri
Ca să nu umbli îmbrăcată în strigătul meu
Ca să nu-mi recunoşti buzele după gustul cuvintelor
De ce-ai uitat că nu eşti trupul tău?...

Eu stau aici pe maldărele astea de întuneric
Şi nu mai ştiu nimic de tine
Poate-ai murit poate ai un iubit

Poate vă îmbrăţişaţi şi-n loc de umbre vă păzesc doi ochi
Sunt ochii mei, se micşorează, cresc
Voi îmi călcaţi mereu privirea în picioare

Iubita mea, eu am orbit demult
Am şi surzit şi vocea mi-e secată
Stai singură în mine şi arzi întunecat
Iar eu mă simt mai viu ca niciodată!

Fenomen aleatoriu

Când ne-am născut eram foarte bătrâni
Ni se scorojeau pleoapele şi abia ne mai târam oasele
rebegite prin mlaştini
Tu bântuiai undeva pe continentul eclipsei
Levitai orb şi mut la mare înălţime
În palma ta erau precizate cu stricteţe punctele cardinale
ale trupului meu
Nu te credea nici Dracu'

Eu încercam să-ţi adulmec urma în aerul descompus de
ploi

Până când s-a întâmplat să-mi sari în cale
În chip de fenomen aleatoriu, mârâind în taină:
„*fuck the world!*“

De cealaltă parte a eclipsei fructele oprite ne cădeau la
picioare
Şi le dădeam de pomană la îngeri
Ne hrăneam doar cu rădăcinile Plantei Erotica

Ne lăsam hipnotizaţi de gustul lor verde şi mov

Când ni s-au deschis ochii era deja noapte
Ceasurile trăgeau timpul la sorţi
Iar zborul devenise o îndeletnicire uzuală
(aproape nici nu ne mai miram)

Lasă-mă să-ţi cutreier scorburile, îmi spuneai
Şi-ţi răspundeam: vreau să mă ascund de tot în blana
ta de popândău adult
Şi să întineresc acolo...

Fluturele de noapte

Sunt nopţi în care te ajung din urmă sărutările mele proscrise
Ni se lovesc sufletele de trupuri şi de marginile abrupte ale clipelor
E prea mult zgomot în jur ca să putem evada
E prea puţină lumină ca să putem vedea unul prin altul
Habar n-am ce-ar mai putea însemna Absolutul
Eşti ultimul refugiu printre atâtea spaime fără nume
Iar eu nu mai sunt decât mlaştina în care se zbate năluca dorinţelor
Şi fluturele de noapte care-şi zdrobeşte aripile în singurătatea ta.

Baba-Oarba

Dintr-o prea mare îngăduinţă îmi permiteam să practic
arta idealului
Levitam ceasuri în şir la suprafaţa visului rivalizând cu
lumea într-un perfect paralelism
Mi se părea (nu ştiu de ce) că vânătorul n-ar îndrăzni să
mă împuşte în zbor
Aveam o cazemată doar a mea în care îmi săvârşeam
exerciţiile de recrut
Fără să ştiu precis când va începe lupta
(dacă nu cumva chiar a început)

Repet mă îndeletniceam cu viciul de-a visa
Cu-n singur ochi cu zece cu o mie
Îmi ignoram pe cât posibil atribuţiile de mort în devenire
Deşi bănuiam vecinătatea ameninţătoare a unor legi cu
mult mai stricte
Şi mă uitam spre cer înfiorată ca într-o nesfârşită prăpastie

Erau momente chiar în care îmi mirosea a pierzanie
Atunci mă întorceam pe pământ

Era la modă jocul de-a Baba-Oarba – mă înnebuneam
după el
Se făcea că bâjbâiam cu gândul printre ispititoare
întunecimi
În căutarea coastei din care m-am desprins

Dar aici nimeni nu cunoaşte pe nimeni ne căutăm în neştire
şi nu ne găsim
Unii au izbutit chiar să urce treptele resemnării

Îmi amintesc de Magistratul Jim
Trecea împodobit cu muze, cu glezne subtile, cu coapse
confuze
Avea un bot de lup şi un profil galant
Adesea îşi scotea pârleala prin balcoane
i-am spus: te rog, opreşte-te, te pot iubi atroce
te pot iubi neînfrânat, haotic, îţi pot aşterne la
picioare
uimirea şi blestemul din care m-am născut
dar el mă îndepărta cu-n gest, e drept, nostalgic
şi trecea mai departe cu haita lui de himere

Eu continuam să caut să alerg
undeva în Nord Domnişorul Cortez
zumzăia printre scânduri hermetic

executa dansul piticului poetizând atmosfera
I-am strigat peste umăr: te-aş putea mirui c-o iubire
îndârjită
ne-am putea stabili într-un climat fertil
pe un tărâm confortabil aproape de soare
am merge pe bicicletă împinşi de-o vrajă
călăuzitoare
cunosc o alimentară unde se distribuie gratuit
preparate culinare pentru îngeri

– Nu mulţumesc, mi-a răspuns, la ce bun atâta zarvă
atâta risipă

Şi în timp ce vorbea se făcea tot mai mic, cât bobul de
neghină, cât firul de nisip...

Într-un târziu mă întâlneam cu valetul de cupă
Din faţă ne pândea o sumbră perspectivă nevăzută
Înaintam unul spre altul cu paşi de lunatici damnaţi
Se auzea o chemare un cântec de cuc un tril de pasăre
văduvă
Sângele nostru se învolbura se răspândea în toate
măruntaiele lumii
Trecea prin firele de telegraf prin capilarele pietrelor

În timp ce noi doi ne zvârcoleam în chinurile fericirii

Aveam febră prea mare, nu puteam suporta
    îţi dau orice, îl imploram printre frisoane,
    numai uită-mă, pierde-mă, sărută-mă cu buze de Iudă
    fii gâdele meu, toarnă-mi în gânduri otravă
        jefuieşte-mă profanează-mă
    aruncă-n mine cu zăpezi murdare
    învăluie-mă în miresme putrede
    în îmbrăţişări ieftine şi amare

Dar el dădea la o parte perdeaua somnului meu
    mi se cuibărea la picioare ca o sălbăticiune ingenuă
        mă dezmierda cu degete de scorţişoară

măcar de-aş fi putut să nu mă mai trezesc

Şi zorii m-alungau printre hiene
În piaţa publică, grotescă şi hilară
Acolo aveam tot timpul şi tot dreptul
Să pierd sau să câştig să latru să bolesc
Să-mi reiau viciul de-a visa şi jocul de-a Baba-Oarba
După care mă înnebunesc!

Summer time blues

Ne întoarcem iar spăşiţi în cercurile noastre de ninsoare

Trăim o zi pe an în rest ne savurăm eclipsa
Zăcând cu ochii plini de pleoape
Cu ochii ficşi prin care se petrec metamorfozele neputinţei

Citim în alfabetul orbilor de o mie de ori apăsat
Inscripţia de la pragul pe care nu-l putem trece
Cât de banale sunt toate acestea cât de sterile cât de cuvinte

Summer
Time
Blues

S-a descoperit undeva o bicicletă îngropată într-un coşciug de apă
Viaţa e uneori mai lirică decât închipuirea

Cunosc un om de care e îndrăgostită luna
În fiecare noapte îl văd hoinărind pe urmele
umbrei-corabie
Acolo, pe punte, îşi flutură surâsul înlăcrimat
Mama copil, femeia ghitară, sora iubită
Cu sufletul încărunţit de-atâta aşteptare
...*Summer time blues*...

Pedalăm, pedalăm pe biciclete de piatră
Poate că într-o zi sau într-o noapte
Se va găsi şi pentru noi un continent
Din pământ şi iarbă verde,
Verde ca palmele noastre arămii de incurabili lunatici

Ce păcat ca suntem atât de frumoşi cu străveziile noastre
tâmple
Şi ne împiedicăm mereu de umbre
Fotografii cu zâmbete de ceară cu ochi întredeschişi din
care izbucnesc privirile încremenite
Ca şi cum o secundă mai târziu ar exploda o bombă ar
începe sfârşitul

Ritualul căderii
Summer time blues

Repetabilul veşnicul ieri, preludiul visului care ne-a
plăsmuit
Suntem două fâşii de mătase rupte din aceeaşi cămaşă
Dormităm în pântecul unor legi de care n-avem habar
Îmi spui cu-n soi de misticism: „e bine“...
Şi pletele-ţi miros a suflet pârjolit de lună
Summer time blues

Apoi tăcerea cade ca o cortină ca o palmă grea
Se-aud vorbele vântului sâsâitul de şarpe al timpului
Ne-nchidem iar în cercurile noastre de ninsoare
Pe când într-o vitrină goală cu care ne-am certat
Un arlechin bătrân vinde o bicicletă model vechi

Şi-n scorbura de lângă mal
Un pian fără clape îngână dement
Summer-time-blues, summertime blues,
summertimeblues...

Winter night blues

Pereţii lăcrimau îmbrăţişându-mă
era devreme încă şi se făcuse noapte
timpul dansa spărgând oglinzile
surâsul tău se îndepărta
răsuflarea ta stârnea vântul

Mi-e frig, îţi spuneam,
Vreau să cobor sub pielea ta să mă încălzesc
Îmi răspundeai ceva nedesluşit –
– bătea din tine înspre lume vântul

Era în miezul zilei şi se făcuse noapte
Te retrăgeai să improvizezi somnul
Îţi strigam ca să acopăr vocea vântului:
– Nu adormi, vreau să-ţi mai spun ceva
un vers în care încă mai pâlpâie lumina
mi-e frig şi nu mai văd nu mai aud
somnul e mai puternic decât mine
te va târâ cu el spre-o altă noapte
adu-ţi măcar aminte ce frică ţi-e de moarte

o să te ningă somnul
o să te îngroape încet
nu adormi priveşte-mă!

Dansez pentru ultima oară cu timpul

Dacă adormi am să dispar şi eu
s-au spart oglinzile nu mai ştiu cine sunt
mi-a rămas numai sufletul trup tatuat cu numele tău

Timpul încremenea şi se făcea din ce în ce mai frig
Tu adormeai
şi te pierdeam în beznă

mă ghemuiam lângă pereţi
şi-i ascultam, fără să vreau, cum plâng...

Fum de ţigară

Am văzut un necunoscut privindu-mă cu ochii tăi
Am cunoscut un copil cu degete de fân ca ale tale
Am strâns în braţe o cochilie de scoică în forma trupului tău
Te-ai răspândit peste tot ca un pumn de sare într-un pahar cu apă

Veghez uneori case cu obloanele trase
Şi te ghicesc înăuntrul lor
Învăluit în fum de ţigară
Răsfirându-ţi degetele de fân
Peste trupul unei necunoscute...

Incantaţie în vremea ploilor

Se ţin ploile de mână una după alta ca un ecou
Îţi dăruiesc ploaia mea sângele meu
Plouă acum de jos în sus
Plouă în anii noştri şi apa îi tulbură
Cuvintele rostite de tine împietresc şi eu le strâng între buze
Ca să îţi pot săruta vocea
Port în deget inelul vocii tale, la glezne cătuşele paşilor tăi

Imaginez numele tău în o mie de limbi
Ţii minte când ne-am născut prima oară?
Câte ploi ne-au scăldat de-atunci chipurile?
Prin câte trupuri ne-am atins sufletele învolburate

Plouă în apă plouă în somn
Se ţin ploile de mână
Una după alta ca un ecou...

Cine

Cine ar putea să străpungă crusta asta de piatră
Cine ar putea să te oprească să te rostogoleşti odată cu ea
printre dezmierdări fără nume
Cine ar putea să-ţi cureţe umbrele de pe faţă, umbrele de
pe trup
care te rup din tine şi te aruncă departe
printre dezmierdări surde şi oarbe şi mute
Cine ar putea să-ţi arate că eşti
mai mult decât o umbră căzând pe pământul dorinţei
mai mult decât o umbră crescând din pământul dorinţei
mai mult decât umbra nostalgică a unei cruste de piatră
Cine ar putea să te facă să crezi

În pâlpâirea aceea disperată
A flăcării de dincolo de umbre?

Blândeţea paşilor tăi

Visăm zgomotos trăim pe şoptite
Atât de singuri de parcă am fi împreună
Atât de împreună de parcă am fi singuri

Tu mă iubeşti nu am dreptul să mor

Iubitul meu inexplicabil
E de-ajuns să fac un singur pas în afara ta şi sub el se
surpă prăpastia

Suntem două cântece rostogolite de acelaşi ţipăt până la
limita tăcerii
mi-e teamă să rămân trează când tu deja ai adormit

Mă îngrop în pământul peste care a trecut blândeţea
paşilor tăi

Se înţelege că trăim adăpostiţi unul într-altul de o
eternitate şi mai bine
locuieşti cu mine în odaia în care s-ar zice că stau singură
îmi pui flori în păr când copacii se scutură

tăcerea noastră bate ca o inimă în miezul atâtor cuvinte
cărora nu le ştim înţelesul...

mă zbat în durerile naşterii tale continue
umblu cu mâinile întinse cerşind neputincioasei zile lumina
palmelor tale

mi-e frică
aş vrea să intru în tine ca să mă apăr de moarte
îmi amintesc înfrigurarea cu care mă căutai de-a lungul
trupului meu şi nu mă găseai
ceea ce facem noi nu e dragoste, ci muzică...

nu îmi doresc ceasuri oprite
n-am nevoie de fii ai omului care să calce pe mare
nu cred decât în răsuflarea ta ritmată. Vie.
singura minune dorită
printre atâtea altele posibile

Va trebui să-ţi lărgeşti odăile inimii ca să-mi încapă
umbra...

Ca un bolnav cu febră aştept
Să-mi pun pe frunte compresa cuvintelor tale
Tu poţi mântui cu un surâs toată neliniştea lumii

Ne regăsim pe necăutate

Ca doi copaci rămaşi neatinşi după ce pădurea a ars

Eu – Tu ca o plută alunecând peste tâmplele dureroase ale
pământului
Trecem treji prin lumi somnambule
Acest Tu care se preschimbă în Eu

Ce linişte senzuală ne dezbracă gurile de cuvinte...
Duioşia dansează printre noi cu tălpile goale
Dorul de mine hălăduieşte noaptea pe acoperişuri cu
braţele întinse
Dorul de mine, atât de copil şi de geamăn cu dorul de tine

Citeşte-mi chipul în pietre şi aşteaptă-mă acolo unde
Nu e niciodată devreme niciodată târziu
Acolo unde se petrece taina noastră cea de toate zilele

Clepsidra lumii

Lumina ne vedea pentru întâia dată la faţă
Ne dezbrăcam de trupuri şi ne răcoream sufletele în apele
repezi ale amurgului
Rămâneam singuri în clepsidra lumii
Ca două grămezi de nisip alunecând una într-alta

Acolo unde se prăbuşesc zidurile

Va veni o vreme când vom sta faţă în faţă
Mâinile tale vor dezmierda dorul meu cărunt
Surâsul tau îmi va tămădui gândul părăginit şi bolnav
Va veni o vreme când prăpastia fără maluri, necunoscutul
şi pustiul dintre noi
Se vor risipi în cenuşa coşmarului anonim
Va veni o clipă fără sfârşit când lacrimile tale îmi vor
astâmpăra setea
Când pletele tale înduioşate îmi vor acoperi cu pudoare
Sufletul tuns chilug.

Rugă fără har

În ochii tăi se oglindea pământul
Iubeşte-mă o secundă
Întinde mâna la cer şi cer-şeşte-mă
Dă-mi viaţă
Lasă-mă să te dor
Şi să dispar

Ca un prunc care moare la naştere

Ţara oglinzilor strâmbe

În noapte asta de iarnă mă voi spovedi cuvintelor mele

Eram Alice şi Marele Iepure Alb şi trăiam într-o lume pe dos
Într-o ţară a oglinzilor strâmbe în care toate imaginile erau în acelaşi timp adevărate şi iluzorii
Contorsionate, hilare şi uneori chiar oribile

Marele Iepure Alb mă urmărea cu privirea de la fereastra încăperii cu nume ciudat
în care n-aveam voie să intru
Îmi ieşea în întâmpinare

Apoi dansam după regula jocului
El conducea
Eu mă lăsam condusă

Eu auzeam o muzică halucinantă ce mă făcea să tropăi
Să mă învârt bezmetic
Împiedicându-mă lovindu-mă căzând

În timp ce el se balansa decent în ritmul unei alte muzici
Care nu era atât de tragică încât să-l facă ridicol

Stăteam lipiţi unul de altul dar îl vedeam şi-l auzeam ca
de pe altă lume
El îmi făcea semne de pe insula lui
Eu alergam spre el de pe insula noastră

Atingerile lui îmi lăsau urme dureroase pe piele

Îmi lipeam tâmplele de pieptul lui şi-l ascultam cum
respiră
Răsuflarea lui era un miracol care ar fi putut oricând
dispărea

Încercam să schimb regula jocului
Îi propuneam un târg:
Hai să ne despărţim ca şi cum nu ne-am fi întâlnit
niciodată
Hai să ne întâlnim ca şi cum nu ne-am fi despărţit
niciodată
Ca şi cum n-am fi fost Marele Iepure Alb şi Alice în ţara
oglinzilor paralele
În care se răsfrânge mereu acelaşi profil al singurătăţii

Dansam pe sârmă ghimpată deasupra prăpastiei

Pe când insula noastră se scufunda în mocirla fantasmă
Lacrimile mele amnezice, îndrăgostite, însetate
Se rezemau de umărul lui singur şi alb ca o casă pustie

Prin lacrimile lui călătoreau corăbii

Mă dezmierda cu ierburi şi urzici
Apoi se îndepărta cu gesturi oarecum livreşti
Corbii îi vesteau plecarea din trâmbiţe
Scoţând un croncănit sinistru pe care îl repetam şi eu
Ca pe un lait-motiv în plină criză de identitate

Eram Alice şi Marele Iepure Alb
În ţara minunilor imposibile.

Casa din deal

Stăteam pe-o scândură la malul timpului
aşteptam să se petreacă o mare iubire
să apară o casă un deal

Mă ridicam să lustruiesc pereţii lumii
ca să-ţi dau de urmă

Tu însă rătăceai de celalată parte a timpului
pe-o scândură pe-un mal
nenăscut sau poate îngropat
în beciul casei din deal.

Răgaz

Se ridicau din clipe aburi calzi
Era în noi un înţeles fără pată
Ne iubeam simplu ca „bună-ziua“
Ne iubeam simplu ca „noapte-bună“
Căpătasem deodată atâta putere
Încât am fi putut clinti lumea din loc

Dar am rămas cuminţi deoparte
Într-o fidelă ascultare a celor ce se întâmplă în noi
Adânciţi într-un veşnic răgaz la adăpostul lacrimei
oglindă

Margine de seară

Soarele ne călăuzea gândul către colinele tristeţii
Întâmpinam noaptea cu chibrituri aprinse
Întunericul ne fugea sub picioare

Şi ce frumoşi eram cu genunchii noştri ciobiţi
Cu frunţile pline de nori şi de praf
Cu vocile de nisip cu zâmbetele de sare
Monologam cu nişte ierburi, tu rosteai o incantaţie
Îţi scuturam părul de păsări din când în când
Răsăritul ne surprindea întotdeauna tăcând
Iubindu-ne, lăcrimând undeva la vedere

Dacă am putea derula vara cu încetinitorul...
Timpul se rostogoleşte în ritm de ghitară
Aş vrea să mă zideşti ca-ntr-un turn în marginea asta de
seară

Ne-aşteaptă nopţile fără sfârşit şi zilele fără urmare
Ne părăseşte vara

A venit ora când se-neacă zeii
Când se scufundă visele
Când se opreşte muzica...

Acolo unde se topesc sufletele

Vântul mormăia prelung
Soarele fredona un cântec trist
Cerul bolborosea ceva în limba toamnei
Cădeau peste noi frunzele ca nişte ochi miraţi
Inima începuse să-mi bată într-o limbă străină
Glasul îmi somnola într-o cuşcă de ceaţă

Într-un târziu am îndrăznit să vorbesc
Doamne, cum îmi ieşeau cuvintele din gura ta!

Celula răbdării

Eşti becul care arde cu disperare
Şi nu se mai stinge
Umbra din umbră
Din celula răbdării
În care zac captivă
Terorizată de îngeri...

Picnicul pe zăpadă

Aveam un singur suflet şi-l adăposteam
Sub pleoapa nevăzută ce ne învelea privirile una în alta
Şi ne rugam pe două voci mute care se auzeau până-n lună
La picnicul pe zăpadă în dimineaţa aceea la început de
veac
Şi la sfârşit de săptămână.

Atunci – acum vechile arme îngropate în ninsoare
Visul de marmură funerară
Păsări fără aripi propovăduind iubirea noastră sinucigaşă

Atunci – acum, aceeaşi tresărire amară
Tunelul unui surâs prin care ne-am zărit
Şi palma de neant ce ne desparte

Atunci – acum aceeaşi voce joasă
Acelaşi ochi de sticlă care ne face semn
când cerul se dă la o parte
şi ne arată o colină, o casă

Ireal de aproape, nesfârşit de departe...

Etcaetera

Sângele nostru se varsă în oda bucuriei
O părere de rău, o părere de bine
Ne întărâtă gândul către alte meleaguri
Către nopţile
Şeherezadei
Şi ea purta la gât acelaşi colier din flori carnivore
Şi ea căra în spate aceeaşi oglindă a spaimei
Şi ea se hrănea cu aceeaşi iubire înfrigurată

Dar nu-i nimic o să treacă
Ne-aşteaptă marile aşteptări, marile nostalgii
Nesfârşitele drumuri
Timpul fără durată
Etcaetera.

Numărul păsărilor

Ne despărţim în fiecare secundă
Niciodată n-o să ne mai împărtăşim din aceeaşi privire
Din aceeaşi tăcere
Până şi pâinea tristeţii e pe sfârşite
Curând ne va fi foame de foamea din vis

Dragul meu ţine o picătură din sângele meu verde
O lacrimă din părul meu de foc

Poate că nu ochii ne dor poate ne doare lumina lor...

Ai apărut din senin şi în senin te vei întoarce
Nu îmi adulmeca urmele, eu am să fug din mine
Am să plec undeva demult undeva acasă

Nu mă căuta, nu te întoarce înapoi
N-ai să găseşti în locul meu decât piatra de pe umerii lui
Sisif

Probabil o să ai o cameră a ta
Pe care o s-o privesc cu ochii închişi

Uneori se va întâmpla să-ţi lipeşti fruntea de geam
Să începi să numeri păsările din copaci,
Iar eu voi sta lipită de umărul tău invizibilă mută
Numărând în aceeaşi secundă alte păsări din alţi copaci
    dar oricum vor fi ca şi aceleaşi
    pentru că niciodată numărul păsărilor tale
    nu coincide cu numărul păsărilor mele

Te voi urmări peste tot, voi fi gura cu care te sărută vântul
Cântecul de lebădă al amurgurilor,
Mâna care îţi întinde în somn iarba fiarelor

Să nu îmi cer să fiu lângă tine
Decât atunci când te pregăteşti pentru moarte.

Spitalul fără ferestre fără ieşire

Oraşul a amuţit
Toate străzile poartă amprenta unei nostalgii incurabile
Cerul aruncă umbre tragice peste singurătatea caselor
Şi toate serile repetă ritualic
    Ceremonia întâlnirii noastre

Oraşul s-a prefăcut într-un spital uriaş
Cu zăbrele la orizont fără ferestre fără ieşire
Un spital în care zilnic se petrece
    Ceremonia despărţirii noastre

Alunecăm de pe o zi pe alta
Orbecăind prin coridoare pline de var şi cenuşă
Străbatem de la un capăt la altul
Spitalul ăsta fără ferestre fără ieşire
Pipăim pustiul din inima clipelor care trec fără număr
Supuşi tuturor aparenţelor urii sau dragostei
Şi îngropaţi de vii în amintire
Acolo unde trupurile noastre străvezii
Continuă să ardă în întunericul fără maluri

Acolo unde trupurile noastre înlănţuite
Concep piatra filosofală şi celelalte mistere.

Agonii şi fantasme

Întâlnirea

în memoria lui Gellu Naum

N-am să spun nimănui despre întâlnirile noastre din
interiorul ferestrei

Ieri era mai târziu decât azi
Am tăcut în cor ca să ne auzim mai bine
Am aşteptat dimineaţa cu pietre pe masă şi ploi în pahare
Eu sus pe un munte, El – şi mai sus, pe o câmpie
Spunându-mi în cuvinte de iarbă: Zenobia e călcâiul meu
invulnerabil

O să vezi că umblă desculţă pe acoperişuri înalte
Numai ea ştie numele şi rostul fiecăruia dintre noi dincolo
de zbuciumul aparenţelor

Dinăuntrul ferestrei se aude o muzică o voce se prelinge
peste capetele noastre

Luna-şi întoarce minutarul dinspre zori înapoi înspre
noapte
Întunericul umblă singur prin casă, ne închide fereastra

Numai Zenobia ştie să distingă linia vieţii în toate jocurile
astea fără noimă
Pe care le jucăm cu ochii închişi sau deschişi e totuna
Acum când fachirii suprapopulează planeta
Ea ştie să tacă despre lucrurile cu adevărat importante

Ne vom întâlni toţi la poalele anotimpului mamă
Zenobia o să ne şteargă ochii de cenuşă
O să ne recompună tigvele din sunete

Sufletele nu putrezesc

Se făcea că Gellu îmi scria pe ziduri, pe ape, pe frunţile
necunoscuţilor din ferestre
„Să fii cuminte dacă vrei să rămâi trează!“

Voi fi cuminte, voi înfrunta lumea, n-am să-i cad prizonieră
N-am să las pe nimeni să-mi închidă ochii cu coşmaruri
Să-mi astupe gura cu himere...

N-am să spun nimănui despre întâlnirile noastre din
interiorul ferestrei
N-am să suflu o vorbă despre copacul în lemnul căruia ne
sunt încrustate adevăratele chipuri
Despre zeitatea de apă care ne hotărăşte paşii

Ploaia mă urmărea prin odăi ca un câine flămând
O transă necruţătoare îmi arunca-n urechi ecoul
tăcerilor lui

Îl vedeam în întuneric cu arătătorul încordat arătându-mi
locul unde se termină drumurile
şi unde încep treptele

acolo mă aştepta o casă pregătită anume pentru logodna
mea
cu-n mire necunoscut
din care deocamdată nu se vede decât umbra...

El şi Zenobia îl cunosc demult.

Febra

Priviţi-mă cum umblu prin coridoare fără ieşire
Priviţi-mă înconjurată de ziduri transparente
Adulmecând venirea anotimpului ireversibil
Priviţi-mă cum stau legată fedeleş în anticamera neantului
Păzită de febră ca de-un gardian înarmat
La cea mai mică suflare
La cel mai mic gest de revoltă sau oboseală
Se deschide o trapă
Spre teritoriul gol şi nesfârşit
De unde vânturile oarbe mă pândesc hămesite
E suficient să adorm sau să tac ceva mai strident
E suficient să încetez să visez
Şi să cad pradă liniştii imaculate
În care dispar
Rămăşiţele pământeşti ale gândului
Vă spun, febra e un lucru înfiorător
E mai puternică decât spaima
Nici măcar dragostea nu-i rezistă
Febra topeşte durerea într-o lumină fără privelişti

În care nimic nu pare mai de dorit decât moartea
Poate că nu mă credeţi...

Febra e înfricoşător de senină e ca o mlaştină ocrotitoare
Nici măcar nu mă zbat nu regret
Priviţi-mă cum mă scufund în cel mai calm dintre visuri
Priviţi-mă cum pier în întunericul alb şi călduţ
În timp ce Febra trage cortina
    În spatele meu
        înainte
            şi pretutindeni...

Corrida

Sunt jumătate taur jumătate toreador
Mii de mâini îşi clătesc aplauzele în sângele meu
Cu flori mărunte nervoase
Iedera spaimei mă asaltează
Eu ştiu că pînă la urmă
O parte din mine o va strivi pe cealaltă
Entuziasmul nu mai contează.

Saltimbancii răbdării

Era anotimpul când se numărau cei rămaşi
Saltimbancii răbdării
Unul înfuleca zăpadă ca să-şi astâmpere greaţa
Altul sorbea dintr-un pahar tămâie amestecată cu fiere
Un orb căuta însetat o femeie fântână

Aşteptau toţi să vadă cum pământul se schimbă la faţă
Într-un alt anotimp deraia marfarul ticsit cu sacii fără fund
ai dorinţelor

Cât de frumos îmbătrâneau cei rămaşi
Creştea iarbă pe ei îi îmbrăţişau vânturile
Cu răsuflarea lor, saltimbancii răbdării
Ţineau în picioare sufletul şubred şi pribeag al lumii...

Bufon de curte

Aveam pe-atunci o sută nouăzeci de ani şi părul până la cer
Eram bufon de curte (mi-era îngăduită nebunia)
Rosteam vorbe pline de duh şi de sare
Cinam laolaltă cu mărăcinii şi păcătoasele ierburi

Noaptea, fugeam din circ şi mă duceam la îngeri
Mă luau cu ei – treceam printr-o uşă fără ieşire
Când reveneam acasă aduceam (ca dovadă a călătoriei)
Câte-un obiect de lemn sau de cârpă pe care-l proclamam ceresc
Oamenii se-nchinau la vederea lui
Ziceau că nu se ştie niciodată de unde vine norocul

Odată le-am adus chiar un înger – să se obişnuiască
Ce s-a mai bucurat, săracu', că-l iau cu mine şi că-l duc la circ
Pregătisem un număr senzaţional
Urma să ne dăm amândoi în spectacol

Dar eu eram bufon, mi-era îngăduită nebunia
El era doar un prăpădit de înger

L-au pus în cuşcă printre câini
L-au crezut sfâşiat şi mort
Doar eu am văzut careta fantomă care a venit şi l-a luat
Şi apa vie din ploapele câinilor
Doar eu am auzit în loc de lătrat înfioratul lor scâncet...

Eram bufon de curte pe atunci
Repet aveam o sută nouăzeci de ani şi iarba până la cer
Dacă-mi permiteţi am să cânt ceva.

În temniţele amintirii

Ca un animal preistoric
Oraşul
Înghiţea nopţi cu soare şi zile cu lună

Oraşul cu o mie de feţe turnate una peste alta
Însă nici una adevărată

Oraşul cu deţinuţii lui de-o oră... de-o viaţă
Ca nişte lumânări aprinse şi încuiate pentru totdeauna
În temniţele amintirii.

Lecţia de jazz

O cafenea în nori un pian de mătase, lume bună lume rea
Sunete cioplite cu dalta

La periferia melancoliei un om beat de cântece
clătinându-se şi căzând
Vântul lipind afişe pe zidurile serii
O balerină dansând pe marginea unui pahar

O batrână măturând resturile luminii
Ferestre prin care nu se vede nimic, tunele ale muzicii
întortocheate

Nici un absent la lecţia de jazz
Jocuri mecanice la care se pierde, se câştigă iubirea
Ceasuri bătând în amintire

O poartă deschisă în mijlocul câmpului
Triburi de oameni fără chip
Şi iarba ridicându-se la cer

Nimic nu e mai puţin absurd decât visul

Câteva umbre improvizând arpegiile serii
În somn se cântă numai jazz

În culisele depărtării un Domn trage la sorţi liniştea de pe
urmă.

Undeva în viscol

Undeva în viscol o fată blondă îşi strigă pe nume bunica
Desigur nu-i răspunde nimeni
Un câine pe jumătate mort pe jumătate viu o urmează

Mă întind pe un pat de gheaţă şi fumez o ţigară de gheaţă
Trag storurile ca să nu-i mai văd
Oricum mai devreme sau mai târziu tot vor da buzna peste mine

Poate că atunci mă voi trezi din coşmar
În orice caz mările somnului sunt adânci
Nu se vede nici un ţărm la orizont
Şi e din ce în ce mai frig

Singurul loc în care mă pot încălzi
E punctul acela din inima mea
Pe care soarele l-a încins tot arătându-l cu degetul...

Oasele de piatră

Deşi înzestrată c-o ditamai blană de tigru
Păşeam timid, cu umilinţă chiar
Aveam de ispăşit un ritual-sentinţă sau cine ştie
Oricum e cert că la vederea noastră pământul se însenina
Cerul îşi deschidea zăvoarele, am fi putut să trecem dincolo

Dar mai erau oasele astea de piatră
Oasele noastre în formă de cruce
Mai era somnul ca un foc mocnit
Care ne mistuia lent

Încă mai radiam deşi numărătoarea inversă începuse
Tăcerea ne izbăvea de pudoarea cuvintelor
Curând avea să vină Îngerul cu coasa
Urma să mă scufund în blana mea de tigru
Apoi nu mai ştiu. Cam atât.

UDU

Trăiam în firea unor legi pe care nu le înţelegeam
Mă lăsam respirată de enormi plămâni nevăzuţi
Îmi plăcea să mă mişc în virtutea unor sentinţe de care
n-aveam habar
Iarna mă trezeam foarte devreme vara adormeam foarte
târziu...

Nu prea îmi vine să trec prin porţile amintirii
Dar se întâmplă tot mai des să mi se-aşeze clipe vechi
pe umăr
Ca nişte corbi senili şi obosiţi

Să-mi sară oglinda în faţă şi să-mi arate
Chipuri de bolnavi incurabili

Îngerul meu scânceşte prin străini l-am trimis la cerşit
Seamănă cu un băiat de zăpadă – îl cheamă UDU
Pe mine nu mai ştiu cum mă cheamă
De fiecare dată am alt nume

Odată s-a întâmplat să te confund cu UDU
Executai un dans fermecător dar era doar o cursă
Pe-atunci nu stăpâneam prea bine legile hazardului
Ciuguleam fărâmituri doar din palmele tale
Îmi căutam un loc confortabil la cină
Mă lăfăiam în tihna serii
Mi-aduc şi acum aminte, dar nu îndrăznesc să-mi amintesc
prea tare

Pe patul de spital lumina doare
Sângele liniştii curge ca un blestem

Bat pasul pe loc drumul e însă mereu altul
Întotdeauna nevăzut

Cândva strigam: „dau un regat pentru un sărut“ şi altele
Acum îmi vine să zbier: habar n-aveţi câte izvoare îmi
hrănesc mie tristeţea
Şi ce sori uriaşi îmi apun în spatele gândului
În timp ce îndrug aceste lucruri total neverosimile
Pe care altminteri nu dau doi bani...

Sângele casei

Ar trebui bandajaţi cumva pereţii ăştia – tâşneşte sânge
din crăpături

Sânge cald sânge umed
Sânge cu gust de sânge
Sânge amestecat cu var

Casa asta e rănită casa asta s-a cutremurat şi s-a prăbuşit
pe dinăuntru
O casă moartă nu e întotdeauna părăsită
O casă părăsită nu e întotdeauna moartă
Nu e nevoie de dărâmături ruinele se ascund în ziduri ca
ridurile în piele
Am rămas blocată înăuntru
Uşile au devenit totuna cu pereţii

Am să mor înecată în sângele casei.

La podul cu râsete

Râd în şoaptă printr-un ochi de trestie
râd cu ochii de gura mea şchioapă
mă leg de mine c-o frânghie de râs ca să nu mă pierd
chiote grase, chiote oarbe, chiote de smoală, chiote râioase,
chiote murdare
râd de frică să nu adorm
râd cu sughiţuri în somn

Cine e omul asta ţeapăn nemişcat
cu colţurile gurii ridicate
cu obrajii mânjiţi
cu obrajii de var
cine e omul ăsta fără faţă
care râde

Un perete gol vizitat din când în când de râsete
O minge albă de tenis pe un zid la fel de alb
Râs amestecat cu pământ şi iarbă verde.

Cântec bolborosit sub voaluri de pământ

Seara îşi fâlfâie prin oraşe steagul alb sau aproape alb
Mi-au încolţit pe limbă muşchi şi alge
Cuvintele lui îmi cad la picioare
Ca o uriaşă pasăre împuşcată în zbor
Ca un copil uriaş împuşcat în pântecul mamei

În scrumieră fumegă ecouri
Din viori cad sunete de smalţ
A apus şi veioza a adormit şi vântul
Umbrele îşi scutură polenul
Păianjenii îşi ţes pânza prin inimile verii
Şi nu mai sunt ferestre nici în vis...

În camera obscură pe podul fără amintiri
În golul stării fără anotimp
Sub greutatea vremii incolore
Mi-ar place să-ţi aud măcar tăcerea
Aş da orice să-ţi mai contemplu lipsa

Iubirea nu e pentru oameni
N-a mai rămas din ea decât un stârv ciudat
Un morman de clipe mumificate
Rămase-n aer ca un nor de piatră
La ora asta obscură şi târzie

Iubitul fără chip bate la uşă
Mi-aduce un buchet de fluturi morţi.

Curtea interioară

Era o grădină înconjurată de ziduri
Din loc în loc erau montate oglinzi
Unul se certa cu pământul
Altul se chinuia să acopere ploaia c-o pânză
Eu deschideam o carte în care se-auzea cum bate vântul
Mă suiam pe-un pietroi şi-mi dădeam toată silinţa să zbor
– Alexandra susţine că nu e bine să te sinucizi –
(era şi ea acolo lângă mine într-una din oglinzi).

În scorburi pâlpâia un foc mocnit
fumul ieşea din ramuri
pământul fredona un cântec trist
în nori bătea un clopot
deasupra lucrurilor plutea un fel de abur
era o linişte curioasă apăsătoare
se pregătea o întâlnire înfiorată un ospăţ de noapte
o nesfârşită ninsoare

Acolo, în curtea interioară, un vânt obsedant îmi secera
gândul
o fată cădea în genunchi şi se ruga oglinzii
– Alexandra susţine că nu-i frumos să mori –

Mă spovedeam copacilor şi ierbii un câine mi-era martor
mai era şi în cer o oglindă cotropită de umbre...

Surori de cruce

Sora zăpadă

Îmi ispăşeam prizonieratul într-un castel de nisip
Aşteptam oarecum absentă să se întâmple un miracol
Să vină clipa nunţii şi să nu mai treacă
Iar el să-mi îngâne un cântec de leagăn
Aşteptam sub dangătul Crivăţului
Duminica de apoi primăvara promisă

Într-un târziu adormeam ghemuită
lângă sora zăpadă

Sora tristeţe

Era o zi lăptoasă venită din nord
Cerul coborâse dintr-un tablou
Soarele apunea pentru ultima oară
Pământul tremura din toate încheieturile

Hibernam lângă sora tristeţe
Mă-ndrăgostisem de-un copac stingher crescut în valea
plângerii
Şi luna răsărea din tâmpla noastră ca o floare de colţ.

Sora umilinţă

Umilinţă plantă de apă, fântână cu lavă
Stea de gheaţă, făptură uscată,
Culoare plânsă, Nirvană bombardată
Mi-eşti scrisă pe umeri pe ochi pe cuvinte

Umilinţă, sora mea de cruce
Îmi amestec sângele cu ea
Şi totuşi n-o iubesc deloc.

Poem cules la căderea serii
într-o abstinenţă aproape totală

lui Eugen Ionescu

Cine ştie pe unde prin ce alei răsturnate pe ce bancă de
sârmă îşi reazemă el prăbuşirea
Cine ştie în numele cui rătăceşte şi dă de pomană la păsări

Era o vreme când simpla adiere a vântului îl trântea la
pământ
Dar noi aveam rădăcinile bine înfipte şi ne hrăneam pe
rupte din stârvul lui luminos

Acum desigur s-a întors roata sărbătorim o Era Glaciară
foarte puţini ni-l mai amintim
Şi-n orice caz ca prin ceaţă ca prin vis ca prin fum

Cine ştie pe unde prin ce gropi selenare îşi poartă el barba
prelungă şi albă
Cine ştie prin ce catacombe cereşti prin ale cui subterane
Îşi toceşte moşneagul pantofii cu toc

Eu bunăoară decupez din ziar un peisaj alegoric
Îi dau de urmă şi-l urmăresc până dincolo de cuvinte

Acolo unde levitează retras în banca lui cu ţeasta colcăind
de vise
Şi sforăind inconfundabil cu un profund subînţeles
Se întâmplă uneori să arunce o privire din miliardele lui
de ochi

Desigur aş putea să intru în vorbă
Să facem conversaţie să fredonăm pe două voci un marş
funebru
Desigur aş putea să-i duc pe tavă desertul nostru cel de
toate nopţile
Pâinea plină de răni iubirea flată în stare avansată de
putrefacţie

Dar mă gândesc că poate nu e el poate mi s-a părut
Cine ştie pe unde pe porţile cui o fi trecut moşneagul şi
s-a făcut nevăzut...

Tăcerea, ca o iubită

Tăcerea, cea de pe urmă treaptă a singurătăţii
Chemarea unui drum care nu duce nicăieri

Convoaie de nori călătorind sub pământ
Tăcerea, ca o ispită a eternităţii

Undeva la jumătatea distanţei dintre eu şi tu
Barca tăcerii vâslind către un ţărm abandonat
Focuri aprinse în noapte în semn de salut către stele

Tăcerea – absenţă, tandreţe stingheră
Îmbrăţişare furată pe după gratiile visului
Dorinţă, murmur, apropiere îndepărtată,
Un chip fără contur
O voce care se stinge în zare

Un om tânjind după tăcere
Tăcerea ca o iubită

Cel mai tulburător poem
Eu sunt tu eşti noi suntem...

E de-ajuns să schimbăm un semn, o privire
Şi se iscă furtuna
Amenințarea lacrimilor otrăvite

Gândul ne sângerează
Ni se arată neantul ca un pom lăudat
La marginea tăcerii ne luăm rămas bun
Înainte să ne fi întâlnit vreodată...

Erezii

Lost paradise

O sărbătoare stranie, singurătăţi care se atrag, se resping
Gonesc una spre alta şi nu se întâlnesc niciodată
Soarele e un copil născut în închisoare
Între imposibilul clipei şi visul interzis
Un gardian ironic – Neantul –
Odihna e un loc de parcare pe care scrie: „rezervat“
Cuplul e o utopie
Cerul nu li se-arată decât orbilor
Alunec, aluneci
Priviri retezate tăceri spânzurate
Prin rănile timpului se scurge tot sîngele lumii
Undeva, plutind în inima lucrurilor
Spectrul somnului, chemător:
Să adorm să adormi
Somnul e craniul paradisului pierdut

Două singurătăţi frângând între degete o pâine de pământ
Îmbătându-se cu vinul uitării
Delirul supravieţuirii

Cuvinte de piatră, cuvinte de sticlă, cuvinte de nisip,
mişcătoare
Mi-e milă.
Mă părăsesc cuvintele

O sărbătoare stranie un vis cu capul tăiat
Adam n-a mâncat măr, Adam s-a sinucis
Şi-a legat şarpele de gât... s-a spânzurat!

Tatuaj pe piept

La început a fost frica
Aş fi vrut s-o iau pe un alt drum mai puţin abrupt
Dar ştiam că nu am timp de pierdut
Că moartea e acolo lângă braţul meu stâng şi mă priveşte
râzând
Îi auzeam chiotele stridente, numai dragostea ar fi putut
să-i închidă gura...

Mă aflam desigur la una din răscruci când ai apărut tu cu
gluga pe faţă
Îmbrăcat în cămăşile vântului
Mă căutai c-o lampă de piatră, cu ochii întorşi către
grădinile părăsite
Îmi dădeam foc cuvintelor ca să-ţi pot lumina chipul

Exista între noi o trapă care ducea la cer
N-o vedeam decât eu

Înfulecam unul din altul dorinţe neîmplinite, ne sugeam
sângele melancoliei
Ar mai fi trebuit desigur ceva
Un Dumnezeu pe care să-l punem pe masă...

Dar nu aveam decât un înger muribund
Tatuat pe piept cu stigmatul tuturor spaimelor...

Epidemia credinţei

Era o întâlnire deosebită
toţi vorbeau deodată nimeni nu asculta pe nimeni
eu venisem cu calul de lemn, îi curgea argint din copită
necheza cu subînţeles

Unul, chiar lângă mine imita glasul ploii
Altul rostea nişte cuvinte măreţe (cred că vorbea după ureche)
spunea că lumina e plină de suflete
că morţii după ce învie se duc cu toţii în soare
au ajuns şi acolo mesagerii civilizaţiei
au construit oraşe, avioane, computere, centrale frigorifice

mie una mi se păreau teribil de triste aceste veşti îmbucurătoare

tot nu ne-aude nimeni, tot suntem orbi şi singuri
ne amăgim cu ziduri îngropate, cu animale dispărute, cu
lumina oraşelor nevăzute

calului meu de lemn îi curgea argint din copită...

Venise şi un Domn care se credea mort
îşi făcuse un loc între geam şi perdea stătea acolo ca-n
raclă
probabil scâncea sau visa
din când în când îl auzeam cântând

mai era unul care se credea pasăre
se căţărase pe acoperiş
şi ne amenința că îşi dă drumul de sus dacă nu-l credem
se face nevăzut şi nu se mai întoarce
iar noi, tulburaţi de vântul despărţirii şi de presentimente
obscure
începeam să-l credem: „ce pene strălucitoare au aripile
tale“, îi spuneam
„binecuvântată fie pasărea care a clocit oul din care
te-ai ivit“...

Mai venise şi un ins îmbrăcat în frunze, vorbea cu un toiag
aiura printre copaci invizibili
se ducea în pădurea tăiată
intra în coliba care arsese
apoi se culca în iarba care nu mai era
vorbea cu pământul care murise
cu cerul care nu se mai vedea...

Fata Morgana

Ia loc, domnule, să ne sărbătorim nimicul pe îndelete
Să ciocnim cupele de nisip
În sănătatea pustiului
Ce zăpuşeală e
    Şi ce orbite goale ai...
Te însoţesc câini orbi şi păsări moarte
Facem schimb de spaime, de neputinţe
Îţi dau vina mea, îmi dai chinul tău
Ne-amestecăm sângele, gândul

Te acopăr cu frunze, te dezmierd cu pământ
Tu mă jupoi de vise cu cuţitul
Îmi storci lacrimile într-un pahar pe care-l dai pe gât pe
                                                nerăsuflate
Îmi pui la gât un colier din plante carnivore

Tăcem ca doi vulcani care nu îndrăznesc să erupă
Isteria mocneşte în trupul dorinţelor noastre

În cele din urmă se deschid uşile singure
Intră o *Fata Morgana* te invită la dans...

Febra uitării

Încercam singurătatea cu degetul apele ei erau
înghețate
puneam punctul pe „i“, vedeam limpede că totul e
imposibil irepetabil ireversibil
erau seri în care mă îngropam la rădăcina lacrimei, doar
doar să-mi amintesc mireasma
gustul acelui cântec pierdut
desigur uitarea spălase urmele întunecase chipurile gonise
vocile
acoperise până şi umbra aripilor pe care nu le-am avut
niciodată.

Sub Ochii Orbi ai Măritului Far

Ne-am pierdut începuturile într-o lumină tot mai
tenebroasă
Ne-am părăsit rădăcinile într-un pământ care mai nou s-a
mutat la cer
Şi-alunecăm despuiaţi prin noaptea fără ieşire
Cu lanternele aprinse ne căutăm şi nu ne găsim deşi ne
călcăm pe picioare
Oglinzile îmbătrânesc în lipsa noastră

Doar Întâmplarea nu se mai întâmplă
Ne agăţăm unii de alţii ca înecaţii de nisipuri
Păcătuim la unison – n-avem ce face –
Între patru pereţi viaţa veşnică seamănă a blestem
Primăvara se aşterne peste noi ca o molimă ca un hohot
de râs
(Iubirea ar trebui să vină de sus)

Cocoloşim în pumni un bulgăre de aer
Şi aruncăm cu ferestre unii în alţii

Ne ciugulim din palmele roase de molii sâmburii fructelor
oprite
Cu toate astea nu putem opri căderea fructelor

Implorăm la poalele nopţii câteva clipe de zi

În timp ce sub marile bolţi de mesteceni
Îndrăgostiţii înfulecă unul din altul
Cuprinşi de un canibalism primăvăratic
Tristeţi miraculoase şi zile fără capăt

Pe când noi, undeva la Polul Opus
Practicăm ritualul supravieţuirii
Sub ochii orbi ai Măritului Far
Fredonând în neştire un jalnic refren:
Iubirea ar trebui să vină de sus...

Fie-le văzduhul uşor!

Veneau zilnic îngerii să strângă gunoiul
Să ne cureţe de uri şi regrete
Coborau îngerii cu aripi de morfină
Îmbrăcaţi în alb
La capul paturilor noastre de spital
Şi ne făceau injecţii – 90% iluzie 10% plăceri
Servite *à la carte*
Ne dădeau să înghiţim cuvinte întregi
Ni la băgau pe gât cu forţa
Cuvinte molipsitoare oarecum cunoscute
Printre care nume de sfinţi
Nume de poveşti nume de droguri...

În cele din urmă aceiaşi îngeri se grăbeau
Să rostească formulele ieşirii din somn.
Ca nu cumva să adoarmă înaintea noastră
Căci dacă ar fi după noi nu ne-am mai trezi niciodată
Iar ei, sărmanii îngeri ar şoma
Sau ar cerşi
La uşile ospiciului

Şi vai de capul lor de îngeri
Căci nu le-ar fi văzduhul
Chiar atât de uşor
Pe cât ne e nouă în somn
Ţărâna de uşoară!

Poeme sinucigaşe

Mă las târâtă de disperare într-un loc în care nu mai există
nici prezent nici viitor, ci doar o zbatere nesfârşită
O fiinţă se îneacă în mine cineva se tânguie şi ţipă
Sunt copilul orfan al soarelui rătăcind în beznă undeva
între cer şi pământ
Îmi privesc moartea în ochi şi o găsesc încântătoare
Aş vrea să mă adăpostesc în braţele ei să mă ocrotească

Nu mai ştiu cine sunt şi ce vreau de fapt de la mine
Înot o vreme printre cuvinte
Până mă înec în lumina lor fără maluri
Ce singurătate să nu mai ştii cine eşti şi să continui să fii...

Din zăpada somnului cad stele şi mă trezesc sub cea mai
tristă dintre ele
Plutesc pe-o scândură într-un ocean de nebunie. Numai de
n-ar începe furtuna

Am fost Ofelia şi am aflat ce gust are carnea făgăduinţei
Ce dâră lasă pe pământ braţul sângerând al dorinţei

La capătul alergării în genunchi
Mă aşez pe-o scândură la malul timpului şi rumeg amintiri
Îmi clocesc oul de aur al trecutului
Din care-ar vrea să zboare o pasăre de scrum...

Copilul cu capul de piatră

Copilul cu capul de piatră
Ciocănea în zid spunând tuturor: zidul asta e o poartă
Odată şi odată tot o să se deschidă
Zidul ăsta face pe zidul
Dar eu văd clanţa şi zăvorul
Eu ştiu ce se-ascunde în zid
Numai pietrele ştiu ce se ascunde în piatră
Zeul pietrelor a fost milostiv
Nu ne-a încredinţat cuvântul
Pietrele nu vorbesc
Comunică doar telepatic

Copilul cu capul de piatră
Bătea în zid ritmat şi răbdător
Ca-ntr-o tobă
Prin care sunetul răsuna înăuntru
Tot aşteptând să se deschidă zidul
Pe care i l-a scos în cale
Dumnezeul lui mut.

Adulter

Nu te puteam atinge nu te putem avea
Ca-ntr-un mormânt erai zidit de viu în inima mea
Chemam la mine seara mă dezbrăcam în şoaptă
Şi în absenţa ta făceam dragoste cu amurgul...

Recviem

Ne îndopăm cu minciuni ca să putem supravieţui iubirilor
noastre neîmplinite
Viaţa e exact aşa cum nu trebuie să fie viaţa
Atâta speranţă şi nelinişte se mistuie în noi până se prefac
într-un pumn de cenuşă

Lumea o o sală de aşteptare în care singura realitate
suportabilă e irealitatea
La ce bun să visez sprijinindu-te de un morman de gunoi
îndopându-te cu el până nu-l mai vezi
până nu-i mai percepi duhoarea
până îţi paralizează simţurile
ca să poţi visa mai bine?!

Dorinţele ni se înfig în suflete
Ca nişte plante carnivore

Ne destrămăm în miresmele lor inumane
nedrept de frumoase

măcar de-am putea muri odată cu iubirile noastre
visul îşi bate joc de noi, ne întinde capcane
ni se arată în amintire ca o fantomă a fericirii
nostalgiile ne hărţuiesc cad în rafale
ca o ploaie rece de toamnă peste inimile noastre
devastate

Atunci se adună undeva într-un punct al fiinţei
O lacrimă uriaşă pe care n-o putem plânge

Şi dacă am plânge-o s-ar preface în noroi
Şi-am lua-o de la capăt încredinţându-ne altui vis
Înveliţi într-un morman de gunoi ca-ntr-o pătură caldă.

Labirintul

M-am pomenit deodată în plin aeroport
un fel de hală cu pereţi de sticlă
câţiva cunoscuţi mişunau prin obscuritatea amiezii
se holbau încruntând din spâncene – nu mă recunoşteau
pesemne se fereau de mine, îmi ascundeau ceva...

Cum de nu înţelegeţi
întotdeauna
e mai uşor
de suportat
un adevăr
insuportabil

de ce-mi rânjiţi în nas cu pliscurile voastre cenuşii
de ce vă tot hliziţi şi mă aplaudaţi din coate
de ce jucaţi biliard cu pupilele mele
cu zilele mele

orbilor, fredonam cât se poate de muzical
trebuie să prind avionul faceţi-mi loc să trec prin pereţii
ăştia de sticlă
e ultimul zbor, e ultima cursă!

ei însă îmi ţineau calea cu răsuflarea lor malefică
mă rătăceam în privirea lor labirintică
stewardesa făcea apelul zicea ceva de-o decolare
către planeta inocenţei
cei nominalizaţi îşi alegeau veacul şi soarta, erau bine
orientaţi
prin pereţii de sticlă se zămisleau culori ireal de frumoase

Eu nu ştiam încotro să mă îndrept
mă copleşea sudoarea singurătăţii

de fapt toate acestea se petreceau în somn
(numai eu nu ştiam)
plecau şi cunoscuţii mei în cârd cu toţi ceilalţi
urcau pe-o scară rulantă până la Dispariţie

Erai şi tu printre ei, aveai pielea senină
– mai ţine-mă o vreme în gheara ta sau cel puţin
ia-mă cu tine
voi fi centura ta de siguranţă
voi fi lentila ta de contact

îngăimam eu haotic

în timp ce stewardesa îţi făcea vânt pe scară
şi mă avertiza amabil:
„pe treptele astea nu poţi urca decât singură
fiecare cu cerul lui, domnişoară!“

– lăsaţi-mă să plec cu el, răcneam

mă gândeam să adorm lipită de umărul lui ca la singura
fericire posibilă
mă vedeam oriunde, oricând, legată de gleznele lui cu un
lacăt de plumb

stewardesa mă reţinea încurcată: „nu vezi? nici nu te
recunoaşte“

şi mă întorceam în hala părăsită
fredonând oarecum muzical
poate că aţi avut dreptate
poate că nu întotdeauna
e mai uşor de suportat
un adevăr insuportabil...

Fantome de piatră

Erau toţi: Othello, Desdemona, Hamlet şi Ofelia,
Romeo, Julieta
Ne-nconjurau cu priviri hipnotice, calde.
Fantome de piatră
Păzindu-ne sărutul ca un gard
De sârmă ghimpată

Trăiam ceea ce nu se vedea
Moartea ne ţinea cu duioşie de mână
Şi pulsul ei era insuportabil

Stai ghemuit la tâmpla mea ca un pistol
Şarpele gândului tău sângerează
Cuta cerului gol ne visează
Te port în vârful buzelor ca pe-un cuvânt
Dar nu îndrăznesc să-l rostesc
Ai dreptate, „*I'm the white fox completely lost*
In the fields of your savageness“

Lumina tâşneşte din palmele noastre
Imaculată, neexplorată, vizibilă
– O să muriţi amândoi îngheţaţi în Arctica Făgăduinţei
Ni se şopteşte din spate, dar
Noi oricum nu mai aveam ce face cu viaţa asta
Facem din ea poezie

Dragul meu, lasă-ţi umbra să cadă peste buzele mele
Atinge-mă, fugi, trânteşte porţile, zideşte-mă
Adormi. Fă orice. Numai nu mă lăsa să vorbesc

Rămăşite ale furiei arse legănând corăbii de fum

Copacul memoriei ne-a fost retezat de la rădăcină
Aşchii din trunchiul tăiat ni se înfig în inimă
Ni se preling pe pământul pustiu cuvintele însângerate
În limba absurdă a copiilor
Nu mă lăsa să vorbesc

Mirarea ta mă răzbună pentru liniştea spartă
Braţe ieşind de sub dărâmăturile zilelor
Se-agaţă cu toată puterea de aerul supt în cearcăne imense
Numai palmele noastre se-ating între ele şi dor

Cum nu ştiţi? le strig celor din pieţe din catedrale din
peşteri
Cand moare poetul stelele ţipă de frig
Îngheaţă şi el le ocoleşte blând ca un navigator prin ger
Ca o flacără de curând suită pe cer.

Solilocvii

Sigur că timpul vindecă dar mai întâi îmbolnăveşte
Filosofăm pe întuneric aprindem chibrituri, avem impresia că lumina e în mâinile noastre
Dar când se termină chibriturile unde mai e lumina?

Nu e nimic pur în nefericirea omenească. Arătăm şi ne comportăm abject când suferim.

Există undeva o grotă în care locuim eu şi mama. E foarte frig acolo şi întuneric şi ne strângem una pe alta în braţe ca să ne încălzim.

Credem că avem puterea, că nimic nu ne mai poate sta în cale şi dintr-odată lumea se răstoarnă şi ne pomenim, o clipă mai târziu, striviţi sub dărâmăturile ei, după ce crezusem că-i suntem stăpâni.

Locuim pe fundul unei mări secate în sufletele noastre sunt îngropate vechile naufragii
Suntem pruncii morţi din pântecul viselor

Lumea ne ţine în dinţi şi ne mestecă lent
Ne amestecă unii cu alţii
Până nu mai ştim cine suntem

Aştept să vină să mă culeagă cineva din copacul ăsta de suflete
Să-şi astâmpere foamea cu mine
Şi să-mi îngroape sâmburele în pământul făgăduinţei...
Nu va veni nimeni desigur
Sunt mărul tăiat pe jumătate din care curge sângele melancoliei
Transparent şi lucid.

Icoană insipidă incoloră inodoră
Viaţa e foarte discretă
N-o vezi când curge.
Oamenii trec, oglinzile rămân

Am 1974 de ani. E vară.

Liniştea e o nimfă pe care n-o strângem în braţe decât împreună cu spaima.

Concerte date sub pământ viaţă de noapte discretă
Muzică ultravioletă...

Timpul ne suge sufletele cu milioane de guri nevăzute

Amintirile nu ne mai recunosc
Din când în când vin îngerii cu aripi de morfină să ne mături umbrele...

Sunt o bucată de lumină, particip la facerea zilei.

Există tăceri pe care nu le poţi trăi decât în săli de spectacol uriaşe şi goale ca un scurt exerciţiu de obişnuinţă cu moartea.

Nu fericirea, ci presimţirea ei, viitorul acela ce nu se va petrece
Promisiunea de viaţă, speranţa fără trup, lumina pe care n-o vedem
Decât netrăind-o...

Doar nostalgia are nevoie de noi, ne cere ajutor ca un înecat şi când colo ea ne salvează!

Pământul e mai uşor ca tine aerule începi să strigi – şi lumea se răstoarnă.

Stau în atingere cu toate drumurile lumii, sunt singură în sala de aşteptare şi îmi dau toată silinţa să visez ceva realizabil.
Eu sunt trenul pe care îl aştept eu sunt şina eu sunt gara eu sunt sala de aşteptare.

Adevăratul adversar al vieţii e plictiseala, indiferenţa tranşeelor neutre.

Ucigaşul e călăul unui singur om. Victima e călăul lumii.

Puţinele clipe de seninătate ni le extragem din ispita de a crede că realitatea nu e ireală.

Nu-mi jupuiţi sufletul de piele
Nu-mi ciopârţiţi gândurile
Nu-mi frângeţi oasele visului
Nu-mi sfâşiaţi rochia albă a mirării
Nu faceţi din mine o sperietoare de îngeri
Pe motiv că-i credeţi ciori!

Oameni acoperiţi cu muşchi verde îi întreb unde-i nordul şi îmi arată mucuri de ţigară, ceştile goale, fumul care se împrăştie fără ţintă...

La loteria pietrelor am câştigat doi munţi.

O clipă dansăm fără spaimă, somnoros, în braţele vântului.

Ne ajutau să fugim. Ne dădeau drumul din închisoare înainte de termen şi ne suiau pe acoperişuri: sunteţi liberi, singuri cu cerul. De-aici nimeni nu vă mai ia,

de-aici nimeni nu vă dă brânci, sunteţi liberi. Faceţi ce vreţi!

Rime nocturne

Zăpadă de porumb

Macondo suferă de toamnă timpurie
Pe străzi se vând afişe cu saltimbanci de plumb
Columbia a-ngălbenit de vie
De şapte zile ninge cu boabe de porumb

Din zid ţâşnesc afişe cu vrăjitori celebri
Ce-şi împletesc în barbă hăţişurile serii
Oase de-asfalt se-colăcesc ca şerpii
Străzile plâng în cimitirul verii

Duhneşte-a toamnă timpul a mlaştină ce creşte
Casele se sufocă sub mâlul de porumb
E-aşa de multă hrană şi-aşa puţină foame
E-atât de ieftin somnul şi visu-atât de scump

S-a copt degrabă trupul scheletic al dorinţei
S-a ridicat la ceruri lanul întins din gând
Şi-acuma viscoleşte vrajba făgăduinţei
De-a fi-n Macondo raiul pe pământ.

Natură moartă cu poem

Valuri de vin au adormit lumina
Blândeţea zilei moţăie prin ganguri
Poemelor mai vechi le-am tras cortina
Şi-acum se leagănă pieziş prin ştreanguri

Gânduri mucegăite trec prin casă
Cu goale tăvi în mână ca la un bâlci secret
Iar eu vopsesc cuvinte-n metafore de rasă
Şi cu veninul lunii le ung pe rând, discret

Azi n-am să scriu azi n-am să mă mai caţăr
Pe scara vorbelor până-ameţesc de frică
Stiloul e prea rece ca să pară
O lumânare-n mâna asta mică...

Elegie

Suavă transă, trupul ca de vânt
Îţi bate gândul meu în tâmplă
Eu stau aici, tăcerea mea-i cu tine
Versul pe care-l scrii mi se întâmplă

Liniştea noastră ruptă din cuvânt
Copaci ghitară, ramuri care sună
Cutremurul zăpezilor căruntă
Ne ia pe amândoi de mână

În amintire verdele e sfânt
Tristeţea ierbii picură tămâie
Noaptea îţi scrie chipul rând cu rând
Şi mi-l trimite mie pe hârtie

E-un ţărm în care eşti în care sunt
Stăm goi într-un cearceaf de poezie
S-a spart şi labirintul din cuvânt
Iar negura din jur e tot mai vie

Bat clopote în ziduri, în pământ
Lemnele cântă-n foc despre-un poem
Pe care tu îl scrii şi eu îl gem
Pe care tu îl naşti eu îl descânt

Cu mâinile întinse, cu frigul pe genunchi
Cumva stăm despărţiţi de-un pod de umbre
Cerul ne vede sub acelaşi unghi
Uimirile ne sunt la fel de scumpe

Lacăt pe gura mea numele tău
Inel la mâna ta al meu surâs
Şi timpul hărţuit de-atâta rău
Migrând spre răsărit de la apus

Era o vreme tulbure şi vie
Lumina se împrospăta mereu
Gândurile-şi schimbau rapid veşmântul
Doar sufletul ne cântărea mai greu.

Însă un zeu gelos ne-a-nstrăinat
Iubirea noastră alunecă-n declin
E ca un pat de ceaţă exilat
În încăperea unui alt destin

În nopţile golite de patimi şi de îngeri
Vedenii de o clipă se risipesc în aer
Au gustul tău, le-alung, le chem din nou
Ard până uit de mine în eter

Uimirile, durerile, tăcerea, ca un strigoi
Se-adună în chipul tău de-atunci
Ca-ntr-un delir tomnatic înfiorat de brumă
Minunile împuşcate cad pe brânci...

De-ar fi să simt din nou ce ne-a fost dat
N-aş mai putea iubi decât murind
Căci ori de câte ori mi-e dat să simt
Mi-apare chipul tău amar, pălind

Privirea ta încercănată, gri
Tăind lumina ca un fulger rece
Şi dorul ţintuit printre stafii
Ceasuri bătând iubirea care trece...

Dacă ar fi să-mi fac un nod în palmă
Din liniile vieţii ce mă leagă
De soarta ta în care zac întregă
Şi să tai nodul cu-a uitării lamă

Aş merge drept bătând pasul pe loc
Fără să ştiu ce ce vreau sau ce aştept
Simţind în pumn un ghimpe greu de foc
Un gol ameţior undeva-n piept

Înfiorându-mi vina ce o port
C-am vrut să-mi curăţ palma de cuvinte
S-ating cu ea nescrisă şi cuminte
Încă febril, obrazul tău de mort.

Arcul şi umbra

M-am săturat să plimb în cărucioare
Copiii invalizi ai întâmplării
Să m-oglindesc în ziduri să plâng pe calendare
Să ciugulesc din palma renunţării

M-am săturat să mor în fiecare zi
La ceasul când apune luna
Când visul rupt mă smulge dintre vii
Şi gândul îmi întinde mătrăguna

M-am săturat să fiu o moară-n cer
Ce macină făină-n versuri albe
Din grâul ploii strâns în snopi de fier
Şi-ncins la gâtul lumii ca un şarpe

M-am săturat să-mi car în ochi complicii
Părinţii de lumină, tovarăşii de ţipăt
Cu care trec înot vârtejurile fricii
Pe care însă atât de rar îi văd

M-am săturat să-mi tot întind pe pâine
Licoarea zilei şi să muşc în silă
Să bat acum la uşile de mâine
Şi mâine să mă-agăţ de-acum cu milă

M-am săturat s-alerg prin catedrale
Ca să prind stele cu picior de lemn
Aş vrea să dau cumva de-un arc în cale
De-un măr, de o săgeată şi de-un semn

Apoi să-mi sprijin umbra de-un copac
Să-ncordez straşnic mâna şi să trag.

Vânătoarea de himere

Plecat-au căruţaşii pe urmele averii
Cu cioburi de nădejde şi-un colier de brumă
Cu suflete bătute-n bancnote mari de humă
Pe-un drum marcat cu focuri aprinse de vedenii

Strigoi de ciocolată cu ochii de nectar
Păsări cu aripi smulse din care curge argint
Fructe filosofale cu sâmbure de jar
Care dispar îndată ce mâna şi-o întind

Care se fac cenuşă în urma lor pe drumul
Cernit cu praf de aur ce le-a intrat în ochi
Şi s-a făcut nisip, iar ei sunt tot mai orbi:
Nu văd plângând lumina cu galbeni mari cât pumnul...

Peisaj cu oglinzi

Mă uit la apă, vântul mişcă lumea
Cumva e primăvară şi e bine
Nălucile, copacii se ridică
Mă uit în apă şi te văd pe tine
Oglinzile-au murit, noi am rămas
Cumva e toamnă şi cumva e rece
În nori sau şi mai sus a stat un ceas
Noi doi stăm nemişcaţi, pământul trece.

Mareele sihastre

Când profanaţi de clipe cărând în cârcă vântul
ni se sfărâmă cerul în palmele de plumb
se-ntâmplă să ne strige prin rănile uscate
mareele sihastre scornite de amurg

prin vis se scurge ploaia din ochii noştri goi
şi aşteptăm sfârşitul cu uşile crăpate
săpând sub pielea nopţii un labirint de soi
(ne iau în braţe tainic lucruri demult uitate)

pesemne-şi aminteşte de noi vreo feerie
când nenăscuţi sau morţi, bolnavi, răniţi sau teferi
ne învelim cu toţii în pături de noroi
sperând ca dragostea să ne preschimbe-n nuferi...

În palatul regelui mort

În palatul regelui mort să fugim
Să ne spună pe numele nostru cel vechi
Să ne şuiere demonii nopţii-n urechi
Prin colina de vis cumpătată
Vorbe reci, vineţii, încâlcite de-ngheţ
Rugăciuni pentru ce-a mai rămas
Din libertatea noastră capturată

Să zâmbim la năluci să le facem cu mâna
Ca la chipul cuminte din apă
Să vedem câta vrajă mai poată să încapă
Printre nervii abrupţi şi făţarnici

Nu mă-ndoiesc că-n grabă îmbrăţişăm sfârşitul
Cu vieţuiri străine ce-n suflet ni se înfig
Când invers ne posedă răscumpărat înaltul
Purtăm noi toată vina că ni se face frig?
Că măsurăm osânda-n deşertul vreunui port?

Să fugim să ne-ascundem iar unul în altul
Ca-n palatul regelui mort.

Solveig
(*glossa*)

Solveig sora mea de moarte
Plâng cu lacrimi de zăpadă
Rugul timpului mă arde
Am să-ţi scriu cu ochii-nchişi
Şi cu mâna strâns legată
Strâns în pumni o să-ţi ţin frica
O să-ţi duc în dinţi tăcerea
O să-ţi port în pântec taina
O să-ţi simt în tâmple vrerea
Tu eşti vie printre morţi
Tu veghezi părând pierdută
Rătăcită printre sorţi
Solveig, sora mea cea mică
Tu îmi treci c-o lampă-n mână
Prin pereţii amintirii
Tu îmi coşi cu plânsul tău
Trena ruptă a iubirii
Solveig, tandră vrăjitoare

Sora mea de peste lume
Strălucind de suferinţă
Tu, femeie aşteptare
Poartă-mi trupul gol al vocii
Dezbrăcată de cuvinte
Solveig crucea mea senină
Sora mea din depărtare
Mă leg la ochi cu părul tău
Să nu se vadă cât mă doare
Să nu se vadă cât mă doare
Mă leg la ochi cu părul tau
Sora mea din depărtare
Solveig, crucea mea senină
Dezbrăcată de cuvinte
Poartă-mi trupul gol al vocii
Tu, femeie aşteptare
Strălucind de suferinţă
Sora mea de peste lume
Solveig, tandră vrăjitoare
Trena ruptă a iubirii
Tu îmi coşi cu plânsul tău
Prin pereţii amintirii
Tu îmi treci c-o lampă-n mână
Solveig sora mea cea mică

Rătăcită printre sorţi
Tu veghezi părând pierdută
Tu eşti vie printre morţi
O să-ţi simt în tâmple vrerea
O să-ţi port în pântec taina
O să-ţi duc în dinţi tăcerea
Strâns în pumni o să-ţi ţin frica
Şi cu mâna strâns legată
Am să-ţi scriu cu ochii-nchişi
Rugul timpului mă arde
Plâng cu lacrimi de zăpadă
Solveig sora mea de moarte...

Catharsis

Te văd parcă întâia oară
Mă lepăd de amintiri
Îmi spăl sufletul cu apă de ploaie
Ne vom întâlni şi peste o mie de ani
În aceeaşi odaie
Bântuiţi de-acelaşi vis năprasnic
Hărţuiţi de aceeaşi sete nebună
Chiar dacă vom purta alte chipuri
Şi-n noapte va luci o altă lună
Sau vom avea de achitat o altă plată
Ne vom vedea ne vom iubi şi-atunci
Tot pentru ultima şi prima dată.

Natură moartă cu o tablă de şah

Ne urmăreau paşii turnului ca un ochi
În care înfrigurat dansa o regină
Fără muzică fără faţă fără lumină

Era o atingere soră cu lacrima
Între nebun şi calul alergând
Răvăşiţi, căutau aceeaşi ieşire
Confuzia, drama din gând

Peste tabla de şah mâinile noastre lovindu-se
Ca nişte nori care pregătesc ploaia
Pionii măsurau stropii tăcerii
Şi ni-i vărsau cu blândeţe în minte
Ursitoarele umbrei se adăposteau în cuvinte

Acolo unde nisipul reflectă oraşe
Şi sorii răsar sub pământ
Mâinile noastre ridică
Faraonul fugit din mormânt
Acolo e loc foarte puţin

Şi fântânile-s oarbe
Acolo albul şi negrul adorm
În gura care le soarbe

Ne urmăream unul pe altul ca nişte ochi
Pe aceeaşi anemică frunte
Ca şi cum partida de şah s-ar fi arcuit
Peste noi ca o punte

Regina dansa, faraonul era încoronat
În faţa ştreangului lumii
Şi calul fugea disperat
Pe marginea lunii

Ce pierzi
Ce câştigi

Ce strig
Ce aştept

Umbra ta îmi bate în piept.

Cântec de lebădă

Mi-e dor de cei care eram atunci
mi-e silă şi mi-e ciudă şi mi-e milă
de mlaştina care îmi umple gândul
de inima ce-mi e tot mai sterilă

Era în noi o muzică aparte
Aceleaşi sunete. Când grave când absurde
am şi uitat cum e să simţi un cântec
acum ni-s sufletele tare surde

E undeva o farsă un blestem
poate că muzica nici nu există
poate c-am inventat-o noi de teamă
să nu fii aşa singur, să nu fiu aşa tristă

Am scris cu mâna ta pe ţărm
un epitaf, o frază de-ncheiere
un cânt de lebădă pe care l-a şters marea
în el stătea puţina mea putere

Mi-e dor de cei care eram atunci
de preatârziul clipei noastre rare
de sângele privirii noastre, dus
de rana care azi nu ne mai doare.

Ninsoare de suflet

Uneori mă cuprinde un dor de zăpadă
Mă izbeşte tăcerea-n obrazul sedus
De un alb hibernal explodând în cascadă
Mă visez alergând sub un cer descompus

Nostalgii fără nume limpezite de-ngheţ
Se izbesc rând pe rând de fereastra deschisă
Ca un ochi măsurând libertatea admisă
Într-o stare de alb, într-un viscol de preţ

Cine umblă prin mine, cine tulbură-odăi
Încuiate în strana omătului vechi
Cine eşti de-mi arunci neîncetat în urechi
Glasul meu de demult, risipit printre văi?

Noi nu suntem doi. În tine m-ascund
Ca-n peştera-n care doar visul rămâne
Nici vântul, ceasornicul orei bătrâne
Nu tulbură pulsul acestui străfund

Poruncă târzie să ningă-n derută
Pinguini uriaşi printre noi dănţuind
Mai salvăm câte-un bob din pierdutul argint
Dintr-un cântec uitat dintr-o lege avută

Se închide fereastra, se petrece-o rocadă
Prin noapte se-aud doar melcii ninsorii
Cum se retrag zdrobiţi înapoi în cochilii
Uneori mă cuprinde un dor de zăpadă...

Păcatul lui Adam

Tu experimentezi estetica durerii
Trăieşti doar în dorinţă în abis
Cerşind, cu mâini întinse în neant
Utilizându-le doar uneori, la scris

În timp ce ţi le caut, disperată
Prin praf, prin somn, prin gândurile vechi
Şi printre toate celelalte mâini
Care se regăsesc perechi – perechi

Tu stai ascuns, dai ochii peste cap
Imaginând o suferinţă castă
Visând cu-nflăcărare un vis al nimănui
Într-un decor de-o nepăsare vastă

Tu vrei ca în limanul depărtării
De nepătruns şi tăinuit să-mi fii
Să-mi pari mai necesar decât lumina
Mai dincolo de noapte şi de zi

Şi-ai vrea, ca pe sub voalul depărtării
Să-ţi pot hrăni trufia cu nopţi mumificate
Eşti crocodilul care plânge-ntruna
De ciuda ne-mplinirii simulate

Eu vreau să nu mai vreau nimic
Mi te arăţi la limita orbirii
Şi printre înţelesuri sfărâmate
În zaţul din paharul amintirii

Erupi din când în când pe nesimţite
Din craterul iubirii mele stinse
Se-ntoarce-atunci clepsidra unor doruri
De-zăpezite clipe neatinse...

Ultimul cuvânt

Ţi-am făcut un altar din clipele mele
Te-am legănat în sângele meu
Ţi-am scris numele pe piatra mea de mormânt
E prea târziu acum să te mai pierd
Eşti singura mea rugăciune
Singurul meu poem
Numele tău va fi ultimul meu cuvânt.

Ursită

Val sorbindu-se pe sine
spintecat de două ori
Gură care-şi muşcă foamea,
cearcăn ce veghează focul
Absorbind întunecimea
din oglinda-n care plângem
Singuri, rupţi în două însă
Ne petrecem toţi sorocul. . . .

Eclipsa

Case se scutură de ziduri
Cuvintele de nimbul vocii
Pe cer lumina face riduri
Eu nu mă văd tu nu te vezi
Secure sfâşiind secure
Şi râdem cast unul de altul
Orfani de frunze şi de fluturi
Ca doi copaci într-o pădure
Ca două paşnice oglinzi
Mimându-şi stinsele săruturi.

Rugăciune păgână

Purificare lângă somn
În contemplarea aşteptării
În cerul mirosind a fum
În clipele incinerate
Amar de libere acum
Să mă cobor să mă las dusă
Aşa cum insula pluteşte
Şovăitoare, fără drum
În focul vechi să mă preling
Cu trupul limpede, păgân
Încet, adulmecând seninul
Să simt orbind cum îmi revin
Cum urc din nou, ca o poruncă
În liniştea din zori, amin.

Ilinca Bernea

Ilinca Bernea (**Ilinca Mihaela Dobrescu**) s-a născut la 21 iulie 1974, în Bucureşti

studii: „Colegiul Naţional Sfântul Sava“ din Bucureşti (1988–1992); Universitatea de Arte Teatrale şi Cinematografice „I. L. Caragiale“ din Bucureşti (regie 1992–1996, diplomă de licenţă 1996)

regizoare de teatru:

stagiunea 1994–1995: regia spectacolului-examen „Setea şi foamea“ de Eugène Ionesco (Teatrul *Odeon*, Bucureşti, scena POD)

stagiunea 1995–1996: fragmente de spectacol (regie, scenografie): „Cum vă place“ de William Shakespeare (Teatrul *Odeon*, scena POD)

stagiunea 1997–1998: regia spectacolului „Cu uşile închise“ de Jean-Paul Sartre (Teatrul „Maria Filloti“ Brăila; turneu: Teatrul *Odeon*, Sala Majestic, în octombrie 1997)

activităţi didactice şi de cercetare: asistentă universitară la Facultatea de Sociologie şi Asistenţă Socială din Bucureşti; studii de doctorat (din ianuarie 2001) la Institutul de Psihologie „Mihail Ralea“ al Academiei Române; cercetare curentă (studii de gen) la Institutul de Ştiinţe Sociale şi Politice din Bucureşti

scriitoare (poezie, proză scurtă, roman, dramaturgie originală şi dramatizări, scenarii de teatru şi film, eseuri), traducătoare, redactoare (emisiuni de informaţie culturală TV, publicaţii electronice)

publicaţii:

în periodice (poezie, proză, eseuri, critică de teatru): *Contrapunct* (debut cu poezie: 1990), *România literară* (poezie: 1991–1997), *Scena* (critică de teatru) etc.; *e-texte*: *Ignoranţii, manifest al poeziei libere*, în: **Cartea virtuală – 50 de volume: literatură română contemporană**, NOESIS, Bucureşti 2001 [DATA CD]; *în volume*: **Legile hazardului** (versuri), CARTEA ROMÂNEASCĂ, Bucureşti 1997, **Iubiri în cămaşă de forţă** (nuvele), CARTEA ROMÂNEASCĂ, Bucureşti [în curs de apariţie]

premii literare: premiu pentru poezie (Ministerul Culturii, Bucureşti 1997); laureată a premiilor ONC, secţiunea *Sinopsis* (scenariu de film: iulie 2000)

Cuprins

Măştile adevărului 7

Înmormântarea 8
Poemele pe care mi le spune vântul 9
Un manuscris găsit sub gheţuri 11
Balada unui câine mort 13
Măştile adevărului 16
Ritualul Dezgheţului 18
Stană de piatră 20
Another dream 21
Neîntâmplatele vieţi 22
Mi-e frică de oglinzi 24
Dreptul la durere 25
Un portret al tristeţii 26
Cenuşa 27

Piatra erotică **29**
Duhul Iernii 30
Pustnicul 33
Fenomen aleatoriu 34
Fluturele de noapte 36
Baba-Oarba 37
Summer time blues 41
Winter night blues 44
Fum de ţigară 46
Incantaţie în vremea ploilor 47
Cine 48
Blândeţea paşilor tăi 49
Clepsidra lumii 52
Acolo unde se prăbuşesc zidurile 53
Rugă fără har 54
Ţara oglinzilor strâmbe 55
Casa din deal 58
Răgaz 59
Margine de seară 60
Acolo unde se topesc sufletele 62
Celula răbdării 63
Picnicul pe zăpadă 64
Etcaetera 65
Numărul păsărilor 66

Spitalul fără ferestre fără ieşire 68

Agonii şi fantasme **71**
Întâlnirea 72
Febra 75
Corrida 77
Saltimbancii răbdării 78
Bufon de curte 79
În temniţele amintirii 81
Lecţia de jazz 82
Undeva în viscol 84
Oasele de piatră 85
UDU 86
Sângele casei 88
La podul cu râsete 89
Cântec bolborosit sub voaluri de pământ 90
Curtea interioară 92

Surori de cruce **95**
Sora zăpadă 96
Sora tristeţe 97
Sora umilinţă 98
Poem cules la căderea serii într-o abstinenţă aproape totală . 99
Tăcerea, ca o iubită 101

Erezii **103**
Lost paradise 104
Tatuaj pe piept 106
Epidemia credinţei 108
Fata Morgana 111
Febra uitării 113
Sub Ochii Orbi ai Măritului Far 114
Fie-le văzduhul uşor! 116
Poeme sinucigaşe 118
Copilul cu capul de piatră 120
Adulter 121
Recviem 122
Labirintul 124
Fantome de piatră 127
Solilocvii 130

Rime nocturne **135**
Zăpadă de porumb 136
Natură moartă cu poem 137
Elegie 138
Arcul şi umbra 142
Vânătoarea de himere 144
Peisaj cu oglinzi 145
Mareele sihastre 146
În palatul regelui mort 147

Solveig (*glossa*) 149
Catharsis 152
Natură moartă cu o tablă de şah 153
Cântec de lebădă 155
Ninsoare de suflet 157
Păcatul lui Adam 159
Ultimul cuvânt 161
Ursită 162
Eclipsa 163
Rugăciune păgână 164

Ilinca Bernea **165**